

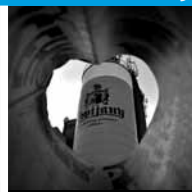
V 63. čísle BEZEVŠEHO mimo jiné najdete:



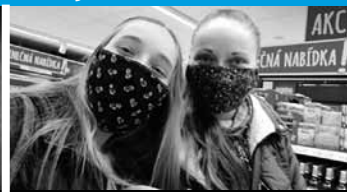
Fotografkou od 11 let



Maturitní ples 4.S



Bezevšeho se Šerly



1. doba roušková




Milí přátelé, konečně jsme měli čas a ocitli se ve stavu, kdy jsme mohli dokončit korektury tohoto čísla. Když vypukla jarní pandemie, nebylo plné. Spousta příspěvků se loudala a noviny nevyšly. Přišly starosti a spousta práce, které paralyzovaly proces dokončení. Toto číslo patří maturantům školního roku 2019/2020, odráží starosti s maturitou, ale týká se i ostatních žáků,

na které dopadla tíha doby. Přinášíme spoustu článků, fotografií, rozhovory, recenze a zprávy, jak tento školní rok vypadal. Zavzpomínejme na rok, který byl vlivem pandemie z hlediska školní docházky neobvyklý a jiný. Přesto jsme neztratili humor ani nápady. Posuďte sami, až budete na sluníčku číst naše voňavé 63. Bezevšeho!

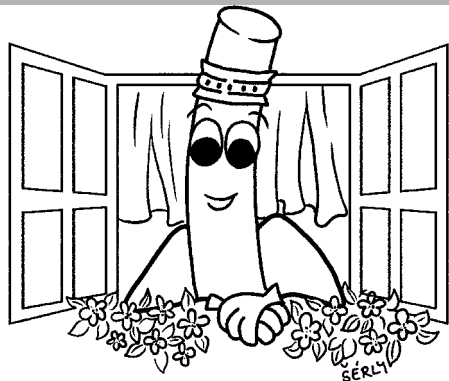
Iva Šabatová



najdete nás: www.bezevseho.eu • pište nám: bezevseho@sosmgrp.cz



BEZEVŠEHO



OKÉNKO ŠKOLNÍ METODIČKY PREVENCE 2. pololetí 2019/2020

● V lednu proběhla pro třídu 2.S beseda na téma „Nebezpečí drogové závislosti“, kterou pro naši školu uspořádala jako každý rok organizace TEEN CHALLENGE a její lektor pan Antonín Tipan spolu se svým hostem, klientem této organizace. Organizace sídlí v Království a je zaměřena na pomoc závislým lidem.

Beseda, jako obvykle v kruhovém uspořádání, byla pro žáky velmi zajímavá (20 žáků ji ohodnotilo ve zpětné vazbě pozitivně, čtyři neutrálně) a několik názorů na ukázkou vám přináším:

● Mně se přednáška velice líbila. Je neuvěřitelné, jak do toho člověk dokáže spadnout už jen kvůli zvědavosti nebo v horším případě kvůli tomu, že se člověku rozpadá život.

● Moc se mě to dotklo, líbilo by se mi, kdybychom měli tyto přednášky častěji.

● Velmi pozitivní názor, velmi pěkný příběh, velmi pěkná organizace, pěkně jsme si popovídali.

● Já si myslím, že přednáška byla poučná a přínosná a velice se mi líbil i názorný příběh člověka, který to prožil. Takových besed bych chtěl více.

● Už jsem byla na spoustě přednášek o drogách a pořád zastávám názor, že se tím nedají ovlivnit životy. Pokud drogy někdo bude chtít brát, tak je brát bude, ale osobně obdivuji lidi, kteří si tím prošli a dokázali se z toho dostat.

Velmi důležitý je pro mě tento názor:

● Beseda byla dobrá a myslím si, že pozitivní a prospěšná. Víc si pak uvědomuju, co ty drogy dělají a důvody, proč je nezačít brát.

Kdyby i jen jednoho člověka ovlivnila ve smyslu nezačít drogy brát, považuji ji za velmi podstatnou.

A pár myšlenek vyřčených přímo na besedě:

● Často se stává, že člověk může přestat, ale nechce a následně chce přestat, ale nemůže.

● Pod vlivem drog dělá často člověk to, co nechce.

● Závislému člověku utíká duše.

● Nutková potřeba dosáhnout blaženosti vede k závislosti.

Další dvě aktivity proběhly v únoru:

● Na pozvání Mgr. A. Bartůňkové navštívil naši školu pan J. Kršňák a besedoval s žáky druhých ročníků. Téma besedy: „**My v kyberprostoru**“. Podrobněji si o besedě přečtete v samostatném článku, zde přináším malou ukázkou ohlasů na besedu:

● 2.S

● Přednáška mě bavila, mluvilo se o věcech, nad kterými by se měl každý zamyslet, co a jak vlastně dělá a jestli je to správně. Jelikož mi přijde, že moc lidí nad tím ani moc nepřemýšlí a tím pak vznikají deprese, strach a podobné věci.

● Beseda s mi líbila. Byla zajímavá a poučná. Dozvěděla jsem se hodně nových věcí. Určitě bych uvítala více takových besed či přednášek.

● Zajímavé, ale nedozvěděla jsem se nic nového.

● Přednáška byla asi užitečná, ale nic jsem si z ní nevzala, nebavilo mě to.

● Určitě to bylo zajímavé, ale nedozvěděla jsem se nic nového. Myslím si, že to bylo bráno moc psychologicky, což moc ráda nemám. Člověk se zdravým rozumem moc dobře ví, jak se má chovat na internetu a co zveřejňovat.

● Velmi zajímavé, je vidět, že pan Kršňák tomu rozumí a je dobře, že takovouto problematiku zkoumá a dělí se o to s mladými lidmi. Mně osobně se velmi líbila a něco jsem si z ní odnesl.

● 2.A

● Dnešní beseda byla fajn. Ten pán měl zajímavé názory. Bylo to k věci a věděl moc dobře, o čem mluví. Za mě užitečné věci.

● Beseda se mi líbila... Z besedy jsem si hodně vzala.

● Bylo to téma za tématem, trochu jsem se v tom ztrácela. Nepřipadlo mi, že je to moc o kyberšikaně. Ale věci, které nám tam říkal, byly někdy dost zajímavé. Prakticky jsem ty věci dávno už věděla.

● Pán sice věděl, o čem mluví a mluvil hezky. Ale neustále přeskakoval od tématu, takže debata pro mě byla o ničem a nepřinesla mi nic nového a rozhodně ne užitečného.

● Vše, co tam bylo, už drtivá většina zná, tato přednáška by měla být spíše na ZŠ.

● Tato přednáška byla dobrá, zatím nejlepší ze všech, ale vše už bylo řečeno.

● Ušlo to, bylo to dobrý si tady o tom povídat. Kyberšikaná je vážný téma, o kterém by se mělo mluvit, pomáhat proti tomu.

Myšlenky, které zaujaly mě:

● V životě je důležitý úsměv. Pomáhá k životní spokojenosti. Mohu být spokojený v každém okamžiku života, je to o nastavení mysli.

● Zkuste přemýšlet o všem, co na digitálních technologiích děláte.

● Nejhezčí, nejzajímavější věci nastanou jen tehdy, když zariskuju, jdu do neznáma, vyjdu ze své zóny komfortu.

● Pro každého člověka je na světě někdo, kdo ho chce.

● Nenechte si digitálními technologiemi snižovat sebevědomí. V životě je důležité najít si své hodnoty. Ve virtuálním i skutečném světě je vaše vnitřní JÁ, které musíte mít rádi, přijímat SAMI SEBE s láskou.

● Člověk má hodnotu sám o sobě, bez ohledu na to, co dokázal.

● Při kyberšikaně je nutno překonat strach a začít ji řešit, jinak se vše jen zhorší.

● Je normální dělat chyby, jsou součástí života.

● A jako každý rok proběhla beseda pana Hanáka na téma „Závislosti on-line“ pro třetáky. Beseda byla také velmi podnětná a zajímavá i z ní přináším pár ohlasů:

● 3.S

● Líbilo se mi, jakým způsobem pan Hanák přednášel. Mluvil zřetelně a k věci. Celou dobu se mi to dobře poslouchalo. Chtěl bych se od něj dozvědět i něco, co se týká jím zmíněných fake news a dezinformací.

● Nelíbilo se mi, že jsme neměli přestávku, celých 90 minut jsme seděli. Jinak přednáška byla zajímavá a líbila se mi celkem.

● Čekala jsem, že přednáška bude více interaktivní. Pán nás mohl více zapojit a donutit ke komunikaci. Něco málo jsem si z toho odnesla, ale očekávání bylo jiné.

● Přednáška se mi hrozně moc líbila. Pan Hanák to uměl strašně dobře podat a nebyla chvíle, kdy jsem se nudil. Nikdy jsem u besedy nedával takový pozor. Za mě doporučuji všem deseti.

● Přednáška se mi líbila, líbilo se mi, že do toho pan Hanák zakomponoval svůj vlastní příběh.

● Pan Hanák byl velmi přívětivý a měl velmi dobře připravenou přednášku. Něco mi to dalo a to je to, abych seděl míň u PC.

● 3.P

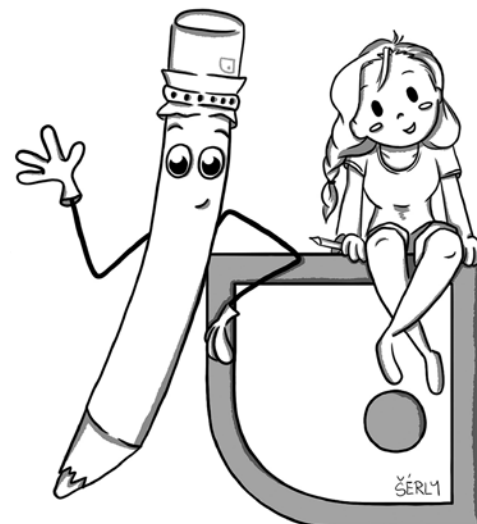
● Byl to tak nějak průměr, ze začátku to bylo fajn, ale kdyby to nebylo povinností, tak tam nejdu.

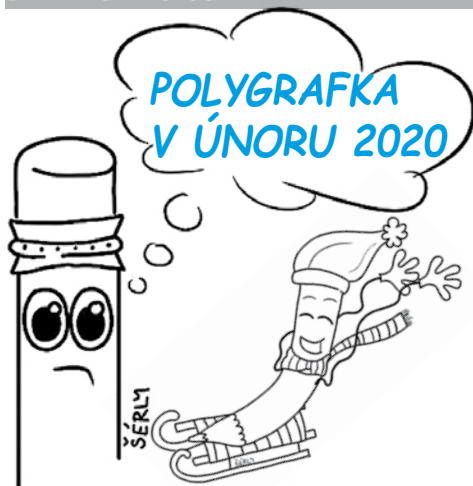
● Beseda se mi líbila, pán mluvil velmi zajímavě, dalo se to poslouchat, určitě mi to něco dalo.

● Je dobré o tomhle vše vědět.

● Líbilo se mi, že vzkázal, že je možné se ze závislosti dostat.

-lo-





Jednou skautem navždy skautem

Než začnu vyprávět o tom, jakým jsem byl skautem, chtěl bych vám říct pravdu. Jako skaut jsem nestihl dosáhnout všech 13 bobříků, ale pouze dvou. Prvním byl Bobřík dobrých činů, který znamenal vykonat alespoň sto dobrých činů, třeba i nepatrných. Upřímně? Byl to jeden z nejtěžších, plnil jsem ho celý rok. A pak tu byl Bobřík velkého mlčení. A ten taky nebyl moc lehký, ale stihnul jsem ho během tábora, kde mi to mí přátelé nedělali moc lehké. A proto se nechci vychloubat, jakým jsem skautem, když jsem chodil na skauting pouze dva roky. Ale byly to roky, na které nezapomenu.

Jeden z mála důvodů, proč o tom píšu, je ten, že si mnoho lidí myslí, že skauti jsou ovce a jejich vedoucí jsou pastýři. A to bych vám chtěl vyvrátit. Skaut nedělá dobré skutky a neučí se přežívat jen kvůli tomu, že nějaký vedoucí řekl tohle a tohle. Vůbec ne. Skaut to všechno dělá, protože je to tak správné. Bohužel, někteří lidé si neuvědomují, že je dobré vědět, jak pomoci člověku, a že konat dobré skutky je principem štěstí ostatních.

Být skautem není nic lehkého, ale všechno to stojí za to. Za tu dřinu, za to úsilí, které člověk vynaloží pro pomoc ostatním. Poznáváte nové lidi a získáváte nové zkušenosti. Za co jsem nejvíce rád, je to, že jsem se naučil hrát na kytaru a poznal skvělé lidi. Nemůžu být rád jen za to, že jsem udělal dobrý skutek, protože to by mělo být samozřejmostí. Spíš mě mrzelo, že jsem si to neuvědomil a nedělal to předtím, než jsem začal chodit na skauting.

Každý den jsem se na schůzky těšil. Těšil jsem se na to, až budu se skvělými lidmi při kafi hrát hry anebo v lese různé bojovky. Jedna věc mě ale mrzí. Čas a ubytování na intru mi v tom brání. Ale jak se říká mezi skauty: Jednou skautem, navždy skautem.

-Vráně-

Bláznivý lyžák a ještě bláznivější praxe

Blížil se další ročník zimního lyžařského kurzu, každý se těšil na týden odpočinku a zábavy. Přířčeli jsme na místo, vystoupili a naše nevyspalé obličejové klesly ještě více. Museli jsme vyšlapat čtyři kilometry po zmrzlé silnici. Stoupali jsme stále nahoru a cestu přezdívali pochodem smrti. Lehce se rozpadající pokoje a koryta na umytí rukou na nás nezapůsobily zrovna dvakrát příjemně, komunismus jak vyšitý. „Pomoc! Bylo to dobré? Jo, bylo. Ne, nebylo. Možná trošku. Ne, já nevím. Pomoc! Ale jako dobrý.“ Moje hlava byla z toho čerstvé-

ho vzduchu úplně překysličená. A zmrzlá. Šli jsme totiž na Ještěd. Obličejové nás mrazilo, nohy se lámaly a rampouchy nám rostly z uší. Koupili jsme si předražené pití, pokochali se díky mlze neexistujícím výhledem a šlo se zpět, zatímco nadšení lyžaři létali po sjezdovce a užívali si švandy. Ve čtvrtek jsme uspořádali výlet do centra Liberce.

Ke konci jsme si zopakovali cestu jako v pondělí a celí vyčerpaní jsme nastoupili do vyhrátého autobusu. Nikdo se neztratil a ani neumřel. Sláva výletu!

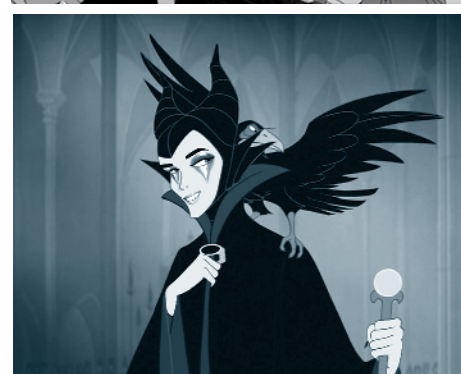


Jestli si myslíte, že byl lyžák bláznivý, praxe jsou na tom stokrát hůř. Téma, které se probíralo po celém světě, se nevyhnulo ani nám a náš úkol byl zpracovat logo pro záchranu Austrálie. Adéla se toho nebála a nechala koalou rovnou vzplanout. Naše psychické zdraví už to nezvládalo. Potřebovaly jsme terapeuta. Protože naše nápady? To byly výtvoři z čistého zoufalství. Princ ze Sněhurky dělal reklamu na zubní pastu

a zoufalá Sněhurka hleděla na svého milého obklopeného princeznami, které ho podporují v děláni reklamy. Většina našich výtvořů byla předělávka postav z dílny Walta Disney. A protože jsme dámy, vyznáme se samozřejmě v líčení. Zloba se zlou královnou jsou toho důkazem.

Týden to byl opravdu náročný, ale všichni jsme ho ve zdraví kupodivu přežili.

Martás, Eliša a Adeleta



JARNÍ ANKETA tentokrát mezi maturanty

Jelikož se nám blíží zkouška dospělosti, z které máme opravdu všichni obrovský strach, využila jsem situace a položila svým čtyřem spolužákům jednoduché otázky.

- 1 Jak se připravuješ na maturitní zkoušku?
- 2 Myslíš si, že momentální covidová situace ovlivní výsledky maturitních zkoušek?
- 3 Co chceš dělat po škole?
- 4 Bude ti Polygrafka chybět?
- 5 Jakou radu bys předal/a nižším ročníkům?



MATĚJ ČAPEK

- 1 No, zatím jsem se na to kouknul jenom jednou. Chci si nejdřív dát do pořádku všechny otázky a knížky a až pak se opravdu učít.
- 2 Ano, může to ovlivnit výsledky. Jestli pozitivně, či nikoliv, to zůstává otázkou.
- 3 Po škole? Sám nevím... Na vysokou nejdou, tedy zatím.
- 4 Určitě ano. Hlavně kamarádi a čas strávený na školních akcích a tak...
- 5 Hlavně nic nepodcenit. Chodit poctivě na praxe a aspoň dávat pozor.



ILONA FAITOVÁ

- 1 Uprímně se na všechno učení nedokážu soustředit tak, jak bych si přála, ale snažím se. Otázky mám vypracované, teď se to zbývá jenom naučit.
- 2 Ano, každý se nedokáže doma přinutit sednout si k učení a naučit se to, co by měl. K tomu ho dokáže přinutit právě škola. Takže si myslím, že určitě ovlivní.
- 3 Najít si dobrou práci, která by mě aspoň trochu bavila a hlavně uživila. A taky se osamostatnit.
- 4 Bude. Hlavně mi budou chybět moji kamarádi, které díky škole mám možnost denně potkávat.
- 5 Co se týče maturity, zavčas se na ni připravte a soustředte se na to. Vyplatí se to.



SARAH STAUDIGELOVÁ

- 1 Dělán si otázky k maturitě, ale v momentální době mi dělá problém se soustředit na učivo.
- 2 Ano, určitě ovlivní.
- 3 Po škole půjdu studovat tříletý obor knihář.
- 4 K mému překvapení mi střední škola bude chybět, hlavně lidi, s kterými jsem se tam vídala.
- 5 Zapisujte si všechnu látku, co po vás učitelé chtějí, jinak budete v háji.

A na závěr naše redaktorka **KAROLÍNA ŠTĚPÁNKOVÁ** alias "Kajča", která se mi rozepsala trochu víc a já jí za to děkuji.

- 1 Jelikož nás dva měsíce před maturitou zastihly nečekané prázdniny, tak jsem se připravovala velice intenzivně, protože jsem měla haldy času. Přečetla jsem všechny knížky, co mi chyběly do deníku, vypracovala témata na angličtinu a postupně začala shromažďovat témata odborná. Postupně jsem se vše učila a pevně doufám, že celá maturita vyjde, jak má. Pokud se nějaká konat bude. (Směje se.)



- 2 Myslím, že určitě ano. Ne všichni se do učení pustili zodpovědně. Já jsem ráda, že jsem chuť do učení dostala hned ze začátku volna. Tohle volno je vlastně takový bonus ke svatáku. Určitě pro nás maturanty výhoda, pokud čas využijete smysluplně.
- 3 Mám podané dvě přihlášky na vysokou školu v Liberci. Takže snad nejbližší léta po škole strávím tam.
- 4 To nemůžu říct na sto procent, ale myslím, že asi ne. Těším se na vysokou školu. Těším se, až poznám zas něco nového a celkově úplně jiného.
- 5 Neodkládejte věci na poslední chvíli. Pracujte na tématech s předstihem, protože vám to ušetří čas těsně před maturitou. Určitě čtěte knihy, které si plánujete přihlásit k maturitě, protože popis děje na netu fakt nestačí. A na konec bych vám poradila, ať zachováte na konci čtvrtáku klidnou mysl. Je to jenom maturita!

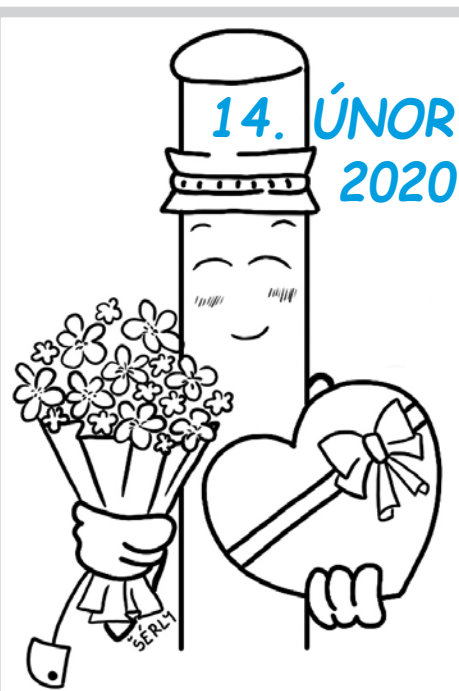
Všem mým kolegům moc děkuji za spolupráci! Já vám všem přeji hodně štěstí a snad se brzy setkáme ve školních lavicích... A co se mé rady vám, nižším ročníkům, týče, opravdu si dělejte zápisy, chodte do školy a nic neodkládejte. Jsem skutečně ten největší lenoch a dělám vše na poslední chvíli, pak mám rázem strašné stresy. Proto se opravdu snažte. A věřte mi, že nikdy nebudete litovat chvíl strávených ve škole. Budme rádi, že jsme tu, na Polygrafce, a že jsme ten nejlepší POLYGANG!

-KK-



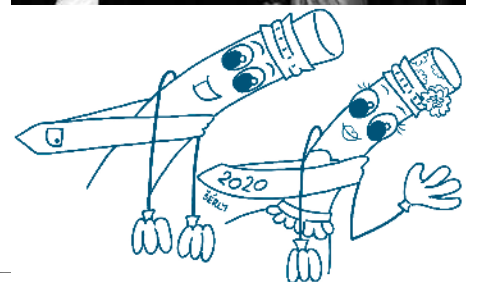
Paleta barev jinak než z Photoshopu

Reálné užití designu a barev v prostředí grafického studia si užila skupina grafiků maturitní třídy 4.S pod technickým vedením učitele odborného výcviku Lukáše Pallaga. Že se idea vydařila a vzniklo neo-třelé prostředí, dokumentuje naše fotoreporáž. -iša-



MATURITNÍ PLES / 15. 2. 2020





DOZVĚDĚLSTVÍ Gertrúdy a Serváce

Vítejte u dnešního štavnatého Dozvědělství z kanálu Polygrafka TV! Co se dozvíte dnes: Škola operačním sálem nebo soudní budovou? Ne všechny dveře jsou ty správné aneb Říše divů! Pevnost Boyard ovládnuta dračicí? Německo a komunismus? Pokud budete číst dál, dozvíte se víc!



PLASTICKÉ OPERACE? Není problém!

M: „Musíme něco udělat s tím spodkem!“ + „To bude těžší.“ = je sorry². Z tabule se stal operační matematický sál. Zlomková čára, čítatel, jmenovatel, to celé na druhou. Vše se spojilo a byl z toho krásný výsledek. Občas si při hodinách matematiky myslíme, že jsme v blázinci.

NĚMEČTINA, to je vševěda

E: Budova Střední odborné školy mediální grafiky a polygrafie nebyla vždy určena ke studiu a podle všeho byl Heydrich komunist. Byla nějaký čas soudní budovou a v hodině němčiny jako kdybychom se do této doby vrátili. „Zahajuji soudní jednání ve věci obžalované Adély Koudelkové, která byla přistřižena při krádeži jablek v zámeckém parku. Odsuzujeme ji k doživotnímu učení se německého jazyka. ADÉLO, NEZLOBTE!“ vykřikl verdikt pan učitel. Jo a opékali jsme buřty na učebnici.

PEVNOST BOYARD

Zamykací systém na pevnosti Boyard není zrovna dvakrát spolehlivý. Pakličkové běhají po schodech sem a tam pro nekonečné svazky klíčů. Ve skutečnosti je jich tam maximálně pět. Jejich úkolem je odemknout skříňku, ve které se nachází Svatý ráj – ovladač. Tím to ale nekončí! Jeden z Pakličů, paní Eš, je zvolena do boje proti dvoukřídlé dřevěné sani, aby dosáhla cíle, po kterém touží (Pravidla českého pravopisu). Nevzdává se. Hrdě bojuje. „Já se jdu zabít! Otevři mi okno!“ křičí. „Skupina číslo jedna se přihlásí. Víte, kam máte jít?“ přijde vězeňský dozorce Kebule a ptá se svých otroků. Paklič bojující s drakem Pravopisem se otočí na Kebuli (skloňuje se podle vzoru soudce) a očima mu naznačí, aby odešel.

BOJ POKRAČUJE

Draka porazila díky správnému určení koncovky ve slově uhel v 7. pádu i/y. Drak vy-

bouchl, křídla se rozlétla, ze skříně vypadly slovníky a všichni byli šťastní.

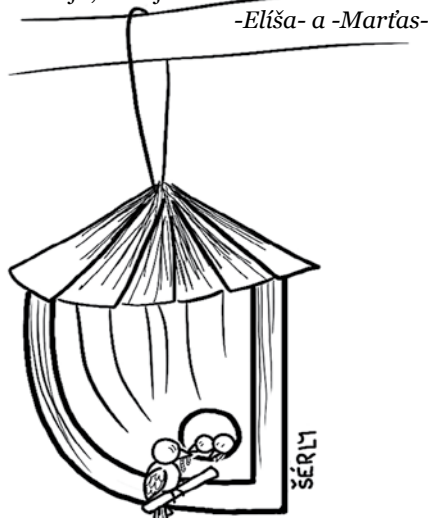
DVEŘE!!!

E: Dveře jsou opravdu zrádný zuřivý nepřítel. Někdy máme chuť s nimi třísknout nebo se chováme, jako bychom měli stromček v zadní části těla, že ano? Každopádně, dveře na dívčích záchodech v prvním patře zuří obzvlášť. Dokážou vás pohltnout klidně i do konce vašeho života. Západka se rozhodla nespolečně pracovat a ani klika nepomohla k tomu, abych mohla otevřít. Pro mě to samozřejmě nebyl žádný problém! Stěna dosahovala výšky mrakodrapu, koukala na mě zlomyslným tónem a to se mi nelíbí. Sundala jsem si zbytečné botky do robotky i ponožky od lišky, položila je na tenkou zídku a po dlaždičkách vyšplhala nahoru jako nespoutaná silná žena s mocnou vůlí. Famfáry, hrajte! Zdolala jsem Trumpovu zeď! Fuu, to byla ale fuška.

M: Kongratulejšn, že jste se dostali až sem.

E: Ahoj, jak se ti vstávalo? PROMIŇ, JÁ TĚ VŮBEC, ALE VŮŮŮŮŮBEC NESLYŠÍM!

M: Fenk jů, fenk jů.



POLYGRAFKA
V BŘEZNU
2020

DĚTI A TECHNOLOGIE (beseda o tom jak to dnes chodí)

Přednášel Jan Kršňák, který
se podílel na napsání knihy
„JAK SE UČÍ ŽIVĚ“.

Hned po ránu jsme si tak trochu zacvičili. Když jsme se místo odpovědí na otázky měli zvedat. Byla to sranda. Následně vysvětloval všechna možná rizika života na internetu a nejen o nich. Velmi výstižně poukázal na to, že se to týká i televize a rádií, protože i ty se nám snaží předat informace a donutit nás na ně myslet. Velmi vtipně to vysvětlil na „všemi milovaném“ Alzákově. „Malej, zeleněj..., něco,“ tak ho nazval. A taky nastínil, jak nám komerční společnosti vnucují své produkty s tím, že je potřebujeme k životu a budeme s nimi stastnější. Líbilo se mi, že nám všechno říkal na rovinu a bez servítek. Mohli jsme k jeho přednášce přidávat naše myšlenky a názory. Dával nám rady, jak se bránit před kyberšikanou a jak ji řešit. Jako příklad kam až to může zajít, použil seriál Marty is dead. A abychom se prý na něj podívali. Také mluvil o tom, jak naše sebeláska a sebevědomí může být narušeno ve chvíli, kdy nám sociální sítě poskytují posty a informace atraktivních a úspěšných lidí. Protože v ten moment, kdy je člověk nevyrovnaný sám se sebou, začne o sobě pochybovat, že není dost dobrý, hezký, chytrý, populární, než ti ostatní a já nevím, co všechno. Což vede k depresi. Bavil se s námi o sextingu a o spouště důvodů, proč to nedělat a neposílat nic ani nikomu, s kým jste ve vztahu. Docela mě zaskočilo, když poznamenal, že nás naše mobily prakticky sledují. Třeba povolení o přístup k fotoaparátu. Dokud to neřekl, moc jsem si to neuvědomovala. A co vy? Přemýšleli jste někdy o tom, že naše mobily nad námi mají takovou kontrolu? Vysvětloval, jak je důležité umět občas vypnout, odpočívat nebo se prostě jen věnovat něčemu jinému než práci. S tím já za sebe naprosto souhlasím, protože lidé jsou zaběhlí ve svých kolejkách, ale pomalu a jistě se z nich stávají roboti. Za sebe mohu říct, že to byla zajímavá přednáška. Takové by se měly konat na všech školách, především na těch základních, aby si všichni uvědomovali, čím vším jsou ovlivňováni a na některé věci si dávali větší pozor nebo je třeba vůbec nedělati.

-Vráně-

Je zkuškové aneb Proč mě poslední měsíc nikdo neviděl

Jak už jsem psala v minulých fejetonech (ehm, paní učitelko, dalo by se to nazvat fejetonem?), pokouším se zuby nehty udržet na vysoké škole, vybalancovat to s prací na plný úvazek a osobním životem a tak nějak u toho neumřít.

Jenomže, vážení přátelé, legrace skončila. Začalo zkuškové období, takže vysokoškolači zalézají do svých nor. Je to něco jako proces zimování. Naberou si zásoby, aby toto období přežili, protože na jídlo bude čas až potom. Nyní se budou soustavně učit, dokud toto období nepřecháží a nebudou moct zase vylézt ven.

Já bych také nejraději zalezla do nory a učila se tam, jenomže musím k tomu ještě i do práce. Nehledě na to, že v noře je tma a já mám tři dioptrie. Učilo by se mi dost blbě. Tak se učím po ránech a po večerech, ale o to intenzivněji. Tak intenzivně, že občas dojde k záseku. Říkám tomu „cožeco“ momenty.

Čtu odbornou publikaci, má tři sta stran. Víte, pan Pelikán opravdu věděl, o čem píše, jeho Výchova jako teoretický problém asi má něco do sebe, ale tak nějak nevěděl, kdy přestat. Zřejmě se uvedl do jakéhosi transu a vyplodil hned tři stovky stran. A náš pan učitel na pedagogickou propedeutiku se uvedl také do transu a tam ho, nevím jak, napadla myšlenka, že bychom tuto roztomilou knížечku třeba mohli jako pracující dálkaři přečíst. A k ní hned dvě další, aby toho nebylo málo.

Snažím se tedy prokousat Výchovu jako teoretickým problémem. Najednou je na hodinách o padesát minut více, než bylo před dvěma sekundami, kdy jsem se dívala naposledy. Já mám přečtenou celou kapitolu, ale nevím zhola nic o tom, co se tam psalo. Víte, co dělal můj mozek celých těch padesát minut, co oči četly? Vařil. Oči četly, ale já jsem se v duchu také uvedla do transu, kde jsem si nakrájela maso na výpečky, podsypala hojně cibulí a hezky podlévala výpekem. Mezitím jsem si připravila těsto na domácí bramborový knedlík a dala do pánve špenát na česneku. Cožeco? Ano, Výchova jako teoretický problém. Iluze vonící kuchyně se rozplynula a mě zbyla jen studená plotna, celá kapitola, kterou musím číst znovu, a hlad.

Kromě tří knih se zbývá ještě naučit filosofii, psychologii a sociologii. Snažím se nacpat si do hlavy jména antických filosofů, která znějí spíše jako zaklínadlo. U toho si chci udělat k svačince párky. Všimněte si, že jsem plynule najela na studentskou stravu, a z ženy, která připravuje nedělní kachničku pomalu pečenou, se ze mě stal požírač párků. Párky jsou jednoduchá strava, vhodná k učení. Dáte je do hrnce a ony dojdou samy do stádia, kdy se dají jíst. Vy zatím můžete využít drahocenný čas k učení. Přesně to jsem si řekla a šla si přečíst něco o Aristotelovi. Začetla jsem se do jeho života a tak nějak u toho usnula. Ne že byl Aristoteles nudný pán, ale přece jen moc dneš-

ní není. Probudila mě až máma, která neumí mluvit a obecně existovat jinak, než nahlas. Vtrhla do kuchyně jako velká voda, hned je jí plný byt a hlalolí: „Dáváš si odmočit párky?“

Co odmočit? Jaké párky? Cožeco? Nechápu. Pak mi to dojde. Párky! Běžím do kuchyně a očekávám nejhorší, spálené párky na dně hrnce. Ty jsou však úplně v pořádku a mávají na mě ze své vodní lázně. Podívám se na ukazatel teploty na plotně a je tam velká kulatá nula. Už chápu. Párky se prostě půl hodiny odmačely.

Nakonec jsem ze všech zkušek neudělala jen jednu. Onu propedeutiku s roztomilou knížечkou. Jedu do Ústí nad Labem. Vlastně tam jezdím tak často a beru si na to tolik dovolené, že mám pocit, že je to moje oblíbené dovolenkové letovisko.

Ke zkušce jdu našlapaná, učila jsem se poctivě a pečlivě. Knihy jsem přečetla. Téma zpracovala. Je to skoro jako maturita. Panu učiteli se snažím popsat, co se v knize píše o IRIO skupinách a také o rodinných modelech, zejména o pedocentrickém.

Pan učitel bude kapacita ve svém oboru, ale je pověstný tím, že zkušky nerozdává jen tak. Chvilku přemýšlí nad mým výkonem a pak říká: „Já vím, že vy víte. Ale neumíte to popsat. Tak mi přijďte čarovat zase někdy, třeba desátého, hodilo by se?“

No, nehodilo. Ale co mi zbývá.

-Ďapka-

Mým Polygrafákům!

Právě se ke mně dostalo, že toto číslo by mělo být poslední v tomto školním roce a mě v tu ránu trklo, že jsem vás v předchozích číslech neobohatil žádnými mými výplody. To se musí napravit! Problémem je, že vlastně nemám vůbec žádný nápad a toto vlastně vzniká úplně spontánně. Asi to nazvu „Dopis pro Polygrafaku“, ještě nevím. Proč že jsem se doteď neozval a nic nenapsal? Samozřejmě velmi nabitý život vysokoškolačka, že jo. Znáte to, samé přednášky, semináře, poté zkuškové... Nebo taky kecám a flákal jsem se. Zimní semestr utekl jako voda, sotva jsem si stačil uvědomit, že studuji na univerzitě. A zkuškové? Pche, ani jsem si ho nevšiml! A ani nevím, jak jsem to vlastně dal. Nyní nám běží letní semestr, již je pryč skoro měsíc od jeho začátku. Hruza, zatím jsem neudělal vůbec nic. A že čas běží, to taky moc neplatí. Dnes, právě teď při psaní tohoto čehosi, byl vyhlášen nouzový stav pro celou ČR. Je čtvrtek 12. března 2020. Myslím na maturanty a říkám si, jak to teď asi budou mít. Už v úterý nám přišel příkaz rektora o okamžitém zrušení výuky a já se ihned sbalil a odjel do Rumburka. Myslil jsem,

že se tady před tím schovám a nechtěl jsem riskovat pobyt na kolejích. A den předtím jsem byl v Předlicích, ještě můžu mít úplavici nebo žloutenku (googlete Předlice, kdo neví). A mimochodem, právě jsem zakašlal. Když tak jsem ten mor sem dotáhl já. Nemáte zač. Říkáte si, super, prázdniny. Vůbec to není super. Jedna doktorka už po nás chce na seminář 2-3 normostrany textu z četby úryvků Platónovy Ústavy! Taky vás tak prohání? Kdybych místo tohoto výtvoru psal něco do školy, to by to odsýpalo. Tyjo, a že docela mi to jde, bych mohl nahradit Prchala.

Maturanti v tuhle dobu posílají přihlášky na vysoké školy. Kolikpak je to z naší Polygrafky? Pokud si pamatuju správně, myslím, že z naší třídy to byli dva. Nebojte se toho, vůbec to není nic hrozného. Za zkušku to určitě stojí. Zvláště, pokud to propojíte s kolejním životem. Ne, že by to bylo něco divokého, jak si někdo může představovat, ale jistě zážitky a zkušenosti prostě jinde nezískáte.

Abych se zkusil tímhle někam dostat – možná by vás mohlo zajímat něco o životě na VŠ v Ústí nad Labem, perle severu. Abych byl trochu pozitivní, koleje jsou fajn. Samostatný pokoj s vlastní koupelnou a záchodem jen tak někde nedostanete. Někde

v Praze jsem něco viděl, ale za nekřesťanské peníze. Bydlení v samostatném je určitě výhodou, ale musím se přiznat, že mi občas hrabe. Dost. Občas to chce někde vypadnout. Ve vedlejší budově je klub Cajk, kde jsem byl všehovšudy asi tak třikrát. „Kolejní pajzl“ je hned naproti, čepujou tam Břežnáka a Svijany. No nic moc, ale je to levné. Horší je celkové vybavení, s vařičem o jedné plotýnce se musí improvizovat. Ale člověk se přizpůsobí ledačemu. Až na opatření proti koronaviru, to prostě lidi nezkousnou. Co se týče školy, mám dvouobor politologie – společenské vědy. Už zíváte? Já na některých přednáškách taky. Už když tam přijdu. To platí hlavně na společenky, na nichž zpochybňuji veškerá má životní rozhodnutí. Politologie je skvělá, ta mě baví. Povinně volitelné předměty jsou pak dobré doplnění a osvěžení, když si člověk najde to svoje.

A život? Prohry, výhry, ... Ještě žiju, párkrát jsem málem umřel. Jednou mě z kolejí odvezla sanitka a týden jsem si poležel. Díky tomu se mám na co vymlouvat, když někomu řeknu, že jsem nesplnil ekonomii.

Jan Válek

PS. Kdo poznal, že jsem se na začátku pokusil vtipně napodobit slavná úvodní slova našeho císaře Františka Josefa I. „Mým národům!“?

Fotografkou od jedenácti let

Ahoj Polygrafáci! Dneska k vám na stránkách Bezevšeho připlul rozhovor se studentkou naší školy Terezou Sobotkovou. Studuje u nás jen chvíli, protože je v prváku a teprve se rozkouvává. S Terkou jsem se poprvé viděla na našem plesu, když nám zaznamenávala jako fotografka naše jedinečné vzpomínky. A o tom to dneska bude! Dozvíte se, jak se k focení vůbec dostala anebo to, že ji příroda moc nebere. Tak neváhejte a nechte se unášet na vlnách vět tohoto rozhovoru.

Mohla by ses v krátkosti představit?

Já jsem Tereza Sobotková a fotím už asi čtyři roky. Od různých focení kamarádek se to postupně vyvíjelo k svatbám a maturitním plesům. Nejraději fotím ale s lidmi, protože je to takové nejpříjemnější a poznám nové lidi.

Jak ses k focení dostala?

Bylo mi asi jedenáct a rozmýšlela jsem, jaké kroužky bych mohla dělat. Tatku napadlo, jestli by mě nebavilo focení a zrovna v Rumburku v Domě dětí a mládeže byla možnost kroužku s touhle tematikou. Přihlásila jsem se a chodila tam asi půl roku. Chytlo mě to a koupila jsem si první zrcadlovku a tu mám do teď. Od té doby vlastně fotím a moc mě to baví!

Studuješ u nás jen krátce, jak se ti tu líbí a co plánuješ po maturitě?

Původně jsem chtěla jít na obor fotograf, ale momentálně jsem na grafickovi pro média. Po nějakém zjišťování jsem se totiž dozvěděla, že se fotograf otevírá jen jednou za čtyři roky a na mě to zrovna nevyšlo. Ale myslím si, že zázemí pro fotografy je tu dobré. Ateliér u nás ve škole je hodně dobře vybavený. Pan učitel Tichý mi taky připadá fajn. Ze začátku si s námi moc nepovídal, ale postupem času se to zlepšilo, a teď se s námi i zasměje. Zná toho hodně, zná i věci, kterým nerozumím, jako jsou nastavení různých blesků nebo světél. No a po maturitě plánuji nějakou dobu pracovat a pak bych se chtěla nějakým způsobem osamostatnit a začít podnikat. Dopředu ale počítám s tím, že to nebude jednoduché. Snad se mi to povede.

Dostáváš za své služby nějaký honorář?

Za focení honorář mám. Třeba rok zpátky jsem ho ještě neměla nijak určený. Na začátku tohoto roku jsem se o tom bavila s mým kamarádem Tomášem Plešingerem a on mi pomohl si svůj vlastní ceník určit. Absolutně jsem se nedokázala ohodnotit sama. Stále jsem přemýšlela nad tím, jestli si neberu moc a jestli za to ty fotky stojí... On to se mnou celé zkonzultoval a tak vznikl můj ceník.

Co fotíš nejraději a co naopak ne?

Nejraději fotím portréty. Jak jednotlivce, tak i rodinné portréty s miminkem. S miminkem je to ale celkem těžké, protože potřebuje buď najíst, přebalit, brečí..., ale je to takové nejhezčí a emotivní. Svatby a plesy jsou také super, protože tam poznám spoustu nových lidí a prožiju s nimi tu jejich událost, která se děje jednou za život. A to je na tom hezké. A vlastně ani nevím,



co mě nebaví fotit. Nefotím moc krajinu. Jen občas, když se nudím, vezmu foťák a jdu se projít.

Co tě baví mimo focení?

Strašně ráda vařím! Vařím ráda snad úplně cokoli, od slaných jídel až po sladké. Inspiraci hledám většinou na Instagramu. Také bych ráda uměla tancovat, ale nejde mi to. Nejsem vůbec pohybově nadaná.

Moc Terce děkuji za rozhovor a věřím, že se jí splní vše, co si přeje. A s vámi se už také loučím! Děkuji, že jste si přečetli zrovna tento článek a třeba u nějakého dalšího ahoj.

-kajča-







Packaging designers

Ahoj, je to už nějaký čas, co jsem přispěl do časopisu Bezevšeho. Protože už mě většina studentů nebude znát, v rychlosti se představím. Mé jméno je Dominik Budský a během mého studia na Polygrafce jsem byl také členem redakce Bezevšeho. Dnes stále ještě studuji a to na Vyšší odborné škole obalové techniky ve Štětí. Jsem aktuálně studentem třetího ročníku VOŠ v oboru Obalový a grafický design. Co si pod obalovým a grafickým designem vlastně představíte? Co tu děláme? To se vám tu teď pokusím nastínit.

Jak už z názvu vyplývá, děláme nejen obaly, ale i grafické práce a k tomu nám pomáhá nejmodernější technika, kterou ve škole máme. Výuka probíhá hlavně praktickou formou a jako studenti dostáváme různé druhy projektů, které kompletně realizujeme. Nejsou to vždy jednoduché projekty. Často to jsou výzvy pro nás všechny a díky tomu se učíme řešit i nešední problémy, které nás v oboru posunou zase o něco dál. Kromě klasických projektů, jako jsou standardizované, nápojové a odnosné obaly a různé fixace produktů, děláme i vlastní atypické projekty, které jste již mohli vidět dříve v Bezevšeho. Například model Tie fighter ze Star Wars, který jsme si vymodelovali, rozkreslili a vyrobili kompletně z vlnité lepenky. Ani v tomto roce jsme nezaháleli. Tentokrát jsme kromě zadání v hodinách po vzoru firmy Kartoni zkusili vyrobit vlastní fotbalík z vlni-



Fotbalík z vlnité lepenky



Dílna UV tisku
(tiskový UV plotter Effeteq)

té lepenky. Byl to další z náročných úkolů, ale jak můžete vidět na obrázku, dotáhli jsme ho do zdárného konce a teď z toho máme zábavu na každou přestávku. Kromě reálných zadání je super, že se v ateliéru packagingu stále rozrůstá nabídka reálných produktů, na kterých trénujeme návrhy obalů (například automobilové nárazníky, díly motorů, spotřební elektroniku atd.). Pro studenty je i výborný sklad materiálu, díky kterému můžeme vyrábět „tisícovky“ prototypů našich projektů. Od letošního roku jsme nově k vytváření maket začali využívat i UV tiskárnu, díky které můžeme reálně vyzkoušet, jak bude vypadat grafika na obalu. Práce a projekty nedostáváme pouze od školy. Spolupracujeme s řadou firem, kam jezdíme na exkurze, a dostáváme reálná zadání přímo od odborníků. Jako kaž-



Ateliér packagingu (plotter Kongsberg)

dý rok i letos měli studenti prvního a druhého ročníku možnost navštívit společnost Smurfit Kappa, kde si prošli výrobu a dostali semestrální zadání, které pak ve škole prezentovali přímo zástupcům firmy. To samé jsme absolvovali my třetíci, ale tentokrát se společností Unipap, kde studenti realizovali různá obalová řešení, která také následně prezentovali a nejlepší prá-



Eifelova věž s kamiony

ce byly oceněny. A jaké druhy zadání dostáváme? Jsou to balení a fixace 3D tiskáren, odnosné obaly na nápoje pro Bageterie Boulevard, přepravní balení nárazníků Škoda, prodejní display pro knihkupectví, výdejní automat na spreje, sedací nábytek z vlnité lepenky a mnoho dalšího.



Polygrafická dílna (Xerox Iridesce)

Ateliér signmakingu (plotter Kongsberg)



V tomto stále se rozvíjejícím oboru se fantazii meze nekladou. Pokud máte rádi grafiku a tiskařinu, získáte u nás znalosti, které vám otevřou nové možnosti vašeho budoucího zaměstnání. Podívej se na náš facebook: obornaskola, nebo Instagram: packagedesignerssteti.

Dominik Budský

TŘÍDY VE ŠKOLNÍM ROCE 2019/2020



1.A / Mgr. MARTIN MACEK

Bartoň David	Petrla David
Brahová Aneta	Polák Aleš
Čechová Darina	Poláková Natálie
Čmugrová Anna Marie	Reiser Filip Pavel
Dolenská Tereza	Remešová Marie
Hlaváčková Jana	Rouha Adam
Indrák Jiří	Rysová Lucie
Jonásek Pavel	Semanová Petra
Karásek Vojtěch	Srba Robin
Kopečná Karolína	Šteško Petr
Koubková Veronika	Surmajová Patricie
Kvapil Tomáš	Šelmek Zdeněk
Müller Daniel	Šída Petr
Němečková Klára	Švecová Anežka
Pavluk Vladimír	Všetečka Ladislav



1.S / Mgr. JOSEF MAKOVSKÝ

Balážová Nikola	Oravcová Milena
Bartoš Michal	Petříček Adam
Bílá Teresa	Rýdl Adam
Borková Kristýna	Smetana Jan
Grösserová Adéla	Sobotková Tereza
Grünberg František	Stárková Eliška
Güntherová Nicol	Surý Martin
Heroutová Jiřina	Tesař Ondřej
Kopecký Ladislav	Třetinová Lenka
Košínová Adéla	Vacek Tadeáš
Koudelková Adéla	Valenta Jakub
Masopustová Lýdie	Věrný Dominik
Mokrá Erika	



2.A / Ing. RICHARD SÝKORA

Alešová Dominika	Petrla Tomáš
Appelová Sabina	Píšová Tereza
Blahová Daniela	Polanová Soňa
Čáповá Markéta	Sováková Anna
Demeterová Tatjana	Spěvák Ondřej
Doubravová Bára	Šolcová Růžena
Hučková Tereza	Valentová Jiřina
Kočí Tomáš	Valentová Michaela
Kunstová Michaela	Volfová Zuzana
Louda Jakub Matěj	Zatloukal Tomáš
Novotný Josef	



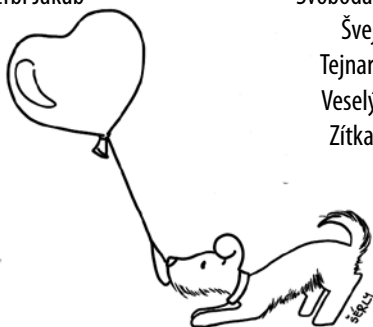
2.S / Ing. ROMAN SVOBODA

Bílá Claudie	Mériová Kateřina
Bílá Patricie	Moravec Michal
Bourek Karel	Musílek David
Červená Barbora	Němec Daniel Jiří
Dušánková Aneta	Nezdobová Natálie
Engl Tomáš	Panák Petr
Horáková Barbora	Porubský Jiří
Hovorka Luděk	Rek Jakub
Jankechová Anna Marie	Rezek David
Jetmar Jakub	Rousek Dominik
Klofáková Kateřina	Seryn Filip
Knotková Eliška	Staňková Radka
Kovandová Sabina	Tafi Kateřina
Kulha Jakub	Voženílek Nicolas
Kuruc Lukáš	



3.A / ERICH MEISSNER

Bélová Vanesa	Koubková Kristýna
Cincibus Tadeáš	Mannová Barbora
Čechová Diana	Miková Andrea
Charvát Erik	Rejmanová Helena
Kačl Dominik	Stankovičová Andrea
Kerbl Jakub	Svoboda Daniel
	Švejda Jan
	Tejnar Radek
	Veselý Jakub
	Zítka Tomáš



3.P / Mgr. JIŘÍ STRÁNSKÝ

Balounová Monika	Kováříková Lucie
Beránková Lucie	Král Tomáš
Čechotovská Markéta	Křenařová Soňa
Čechová Petra	Kuba Zdeněk
Demeter Roman	Neudenová Nikol
Dlouhý Robert	Růžičková Nikola
Fišer Jan	Šedová Šárka
Guerra Iveta	Šmýd Kristian
Hron Michal Antonín	Tázlerová Tina
Kalbáčová Barbora	





3.S / Mgr. JITKA ČAPKOVÁ

Fišer Roman
Hladík Tomáš
Krásný Jakub
Leber Ondřej
Matičková Barbara
Málek Martin
Matušových Petr
Moučka Jiří
Ondřej Tomáš

Patočková Michaela
Polan Jiří
Rein Matěj
Šobek Adam
Štefaniková Klára
Vrána Petr
Waldmann Antonín
Wetzl Aleš
Záhorský Matěj



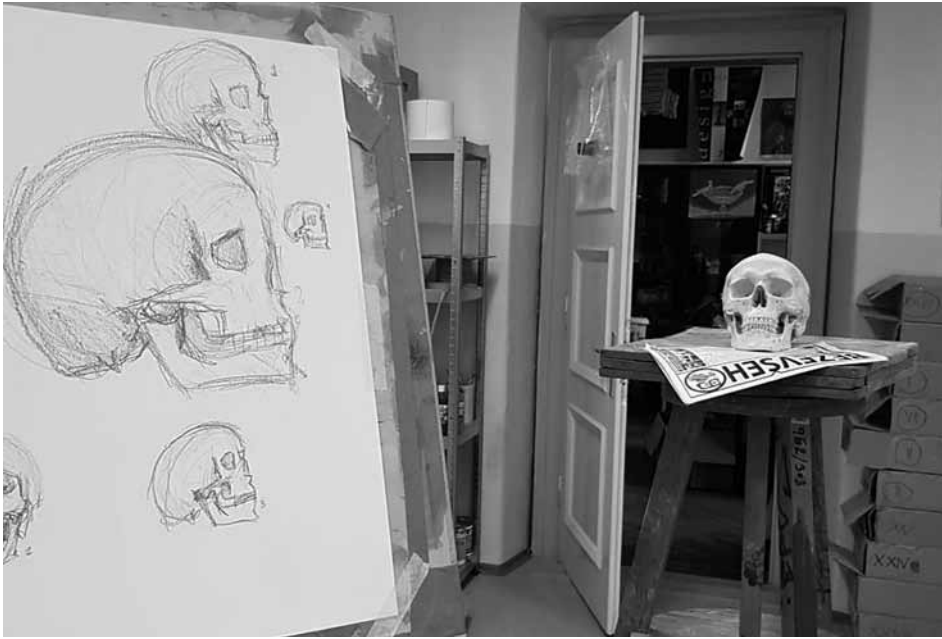
4.S / Mgr. FILIP STOJANÍK

Čapek Matěj
Dlouhý Jan
Dostálová Zuzana
Faitová Ilona
Habětínek Richard
Chaloupková Iveta
Jawichová Jasmine
Jiroušková Sarah
Kočová Karolína
Kotalík Jan
Koukal Šimon
Kůla Patrik
Kuta Daniel
Mareš Petr
Michalina Jakub

Peterková Adéla
Petrová Veronika
Porazilová Nikol
Průša Martin
Rezková Sabina
Rýdl Dan
Staudigelová Sarah
Šach Jan
Šimek Daniel
Štěpánková Karolína
Vajsová Lucie
Volenec Jakub
Wolf Pavel
Zetková Eliška



Bezevšeho pracuje, odpočívá a vyletuje se Šérly





NA NÁVŠTĚVĚ V OBLASTNÍ CHARITĚ RUMBURK

Ve školním roce 2019/20 se dvanáct studentů naší školy zapojilo do sbírky Pozvedněte slabé a vybrali částku čtyři tisíce korun. Výtěžek sbírky byl předán organizaci Oblastní charita Rumburk, která pomáhá lidem v tíživé životní situaci.

Ředitelka této organizace paní Martina Škodová se rozhodla našim žákům osobně poděkovat a pozvala je do charity. Mohli si tam prohlédnout prostory organizace, čekalo je bohaté pohoštění a zároveň jim paní ředitelka kromě poděkování vyprávěla o všem, co charita dělá.

Aktivita charity jsou opravdu velmi bohaté – nízkoprahové zařízení pro děti a mládež, asistenční služba pro rodiny s dětmi, občanská poradna, sociální šatník, Tříkrálo-

vá sbírka, potravinová a materiální pomoc nejchudším osobám a mnoho dalšího. Vše je zachyceno v kronikách, do kterých mohli studenti nahlédnout.

Nakonec se žáci podělili o své zkušenosti a zážitky z průběhu sbírky.

Paní ředitelka také nabídla možnost dobrovolnické práce pro charitu, nejen účastníkům sbírky, ale všem polygrafákům, kteří by chtěli být nějak užiteční.

-lo-



Víte, že...

Co vše se dá tisknout 3D tiskem? Hudební nástroje? Prvním nástrojem byla akustická kytara. Dokonce i funkční. Nebo třeba elektronika? Žádný problém, protože prvním světově vytištěným telefonem je Nokia Lumia 820. Tisknout se dají sportovní potřeby, šperky, boty či oblečení.

Švýcarští vědci vyvinuli novou technologii tisku 3D Nanodrip. Pomocí této technologie vytiskli nejmenší barevný obrázek na světě. Má rozměry 80x115 mikrometrů. Obrázek pokrývá plochu 0,0092 m², a kdyby někdo rozřízl typický lidský vlas, téměř by se tam vešel. Obrázek je tak malý, že není vidět pouhým okem. Je potřeba využít mikroskop.

-Verča-



Život nastávající matky

Každé těhotenství je jiné, ale zároveň stejné. Každá nastávající maminka cítí pohyby, roste jí břicho, chodí častěji na toaletu nebo ji bolí záda. Ale ne u každé se objeví alergie, pálí ji žába nebo nemůže první tři měsíce jíst. Rozepisovat, co je u každé maminky stejné, nebo jiné, bych mohla do aleluja, ale vy jste zvědaví, jak to je u mě. Měla bych začít od začátku. A jak to u nás začalo?



Začalo to tím velkým dnem D, o kterém každá sní už od malička. Svatbou, která se velmi povedla. Dne 22. 6. 2019 se ze mě stala paní Karla Kurková. Nemohla jsem tomu uvěřit, že mám takové štěstí. Já a vdaná? Vzala jsem si lásku svého života. Teď už jen chybělo, aby nám ta naše láska běhala doma v obýváku. Tento den byl velmi krásný, ale bohužel to byl jen jeden den. Musela jsem se vrátit z toho krásného obřadu zpátky na zem.

Jelikož jsme se snažili s manželem už víc jak rok o dítě, možnost normálního početí se snížila. Ale já jsem neztrácela optimismus. Zajdeme na nějaké testy, to ještě nikomu neublížilo.

Určitě si dokážete představit to překvapení, když jsem zjistila, že žádné testy podstupovat nemusíme. Povedlo se! Jsem těhotná! Sice se na testu objevila jen slabá čárka, ale já jsem věděla, že se to povedlo. Konečně. Zaplavila mě vlna štěstí a radosti. Nevěděla jsem, jestli mám rvát, skákat nebo brečet, a tak jsem jen stála, zírala na ten test a přemýšlela, jestli to vše není jen krásný sen. Naštěstí nebyl. Manžel se to dozvěděl hned po mně. Dohodli jsme se, že mamce to řekneme, až budu mít první ultrazvuk. Bohužel, patřím k těm nastávajícím maminkám, které první tři měsíce nemůžou moc jíst a zvrací. Byla by jen otázka času, kdy by si toho mamka všimla, protože jsme spolu pracovaly. Museli jsme jí to říct už dřív. Měla z toho velikou radost. Věděla, jak moc miminko chceme.

Jak u mě probíhalo těhotenství? Celkem bez problémů. První trimestr jsem nemohla moc jíst a páčila mě žába. Co mi asi vadilo nejvíc bylo, že se mi dělalo špatně ze sladkého. Nemohla jsem s cukrem skoro nic, i sladit jsem přestala. Z alkoholu, už jen

z pachu se mi dělalo špatně ještě teď. Jediné, co mi nevadí a dokonce si i občas dám, je pivo. Pokud to nevíte, tak alkohol v malém množství (myslena je třeba jedna sklenička piva), si můžete dát. Na štěstí, většina z těchto problémů přešla ve 2. trimestru. Ale objevily se mi alergie. Pokaždé jsem měla alergickou reakci na něco jiného. Bohužel mě nikdo testovat v těhotenství nebude. Alergická jsem na nic nikdy nebyla, proto doufám, že všechny alergie, co mám, po šestineděli zmizí. Ve třetím trimestru se mi nic nového neobjevilo. Jen se mi vrátilo pálení žáhy.

Teď jsem vám popsala tu nehezku část těhotenství. Tím jsem vás určitě nechtěla vystrašit, tyhle věci k těhotenství patří. Neznamena to ale, že takhle bude probíhat těhotenství u jiné maminky.

Teď bychom si měli probrat to krásné. Krásné je, když cítíte, jak se mrská. Občas si teda říkám, že mi chce asi roztrhnout břicho, protože se mu zmenšuje prostor. Krásné je na těhotenství vše, dokonce i problémy. Víte, že to je jen zlomek všeho. A až ten malý uzlíček budete držet v náručí, zapomenete na všechno špatné, protože pro něj jste to všechno podstoupili.



V minulém díle jsem vám vyprávěla, jak jsem otěhotněla, jaké jsem z toho měla pocity a shrnula jsem své těhotenství. Teď bych vám chtěla osvětlit, co můžu a nemůžu, jak to vnímá mé okolí, co (alespoň mě) štvě a nakonec těhotenství a domácí mazlíčci.

Těhotenství není nemoc, takže nemusíte celých devět měsíců doma ležet a nic nedě-

lat. Pokud nemáte problémy a nejste na rizikovém těhotenství, je to to nejhorší, co můžete udělat, protože si odvyknete na pravidelný režim. A nějaký pohyb také potřebujete. Můžete dělat skoro všechno, jen se nesmíte přepínat. A později, když se vám začne zvětšovat břicho, musíte na sebe dávat ještě větší pozor, protože se zvětšujícím břichem se posunuje i těžiště. Já v těhotenství nic moc extra nedělám. Dokud jsem nenastoupila na mateřskou, chodila jsem do práce.

V mém okolí není snad nikdo, kdo by nebyl nadšený a nepřál nám to. Skoro každý si chce sáhnout, jak se prcek mrská. A že mu to jde. Nevadí mi to, pokud se mě zeptá. Hned po mně je asi nejvíc nadšená mamka. Nedívím se, vždyť z ní bude mladá babička. Pokaždé si chce sáhnout na břicho. Ať už prcek spí, nebo ne. Je u toho vždy taková roztomilá. Bohužel tu máme jen jednu babičku, druhá bydlí až v Ostravě. Ale vím, že ta by byla úplně stejná.

Pokud se jako my rozhodnete, že si nenecháte říct pohyby miminka, připravte se, že každý podle břicha bude hádat, což je jedna z věcí, která mě štvě. Záleží ale i na tom, kdo hádá. Pokud je to někdo, u koho mě zajímá názor, ráda si vyslechnu, co si myslí. Hlavně nikdy nevím, co na to odpovědět. Proto vždy jen řeknu: „Jo, to hádá skoro každý.“ Další věcí, co mě zlobí, je, že mi každý hodnotí velikost břicha. Jsem v devátém měsíci a není moc velké. Za to jsem ale ráda, protože netrpí tolik záda



Moji hlídači



a kyčle. Na velikosti břicha přeci nezáleží, velikost miminka to tak úplně neurčuje. Doma máme dvě kočky a občas mamky fenku Abby, kterou máme ve střídavé péči. Už od začátku těhotenství pozoruji, že jsou všichni daleko víc mazliví a víc mě hlídají. Čím je blíž porod, tím víc mě střeží. Každou noc se mnou ta moje kočičí čertice spinká. Když nemůžu usnout, protože precek kope, přijde, začne vrnět a precek se uklidní. Je krásné vědět, že má na něj vliv už teď v bříšku. Jsem zvědavá, co řeknou na prečka, až bude na světě. Když hlídáme Abby, nehne se ode mě ani na krok. Pořád mě sleduje a chce se mazlit. Jsou to naši miláčci. Ani ve snu by mě nenapadlo je dát pryč jen proto, že jsem těhotná. Miluji je a dělají mi společnost, když je manžel v práci.

DÍL 3.



Julinka se narodila 23. 4. 2020 ve 23.39, vážila 3 550 g a měřila 50 cm. Je to malé sluníčko. Všechno ji rozesměje a skoro pořád se usmívá.

-Šmudla-



JE CORONA NUTNÉ ZLO?

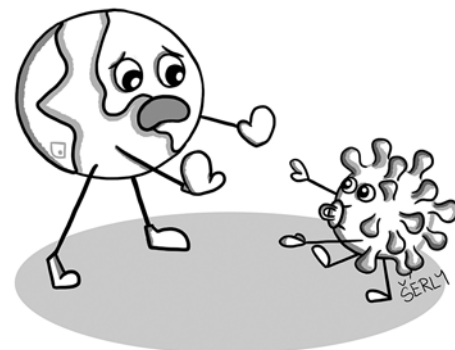
Určitě znáte ten večer, kdy nemůžete spát, a tak projíždíte Instagram, kde na vás každou chvíli vyskočí něco o covidu-19, který je teď doslova všude. Zapnu televizi, corona. Podívám se z okna, vidím lidi s rouškami... Neříkám, že je to špatné, ba naopak, zodpovědné. Jednou jsme si takhle s Barborou Nagyovou, s níž jsem spolupracovala, okolo jedné hodiny raní psaly ohledně tohoto tématu a přišly jsme na docela zajímavou otázku, protože kdy jindy rozebírat podobná témata, že? Začnu od začátku.

Pořád to zní hrozně neuvěřitelně. Jako ze sci-fi filmu. Školy jsou zavřené, lavice prázdné. Studenti, kteří by se měli stresovat nad testy, teď celé dny sedí doma. Ráno vstanou a v klidu si dají snídani, zatímco v televizi běží zpráva, že je už 1000 nakažených. Dojedí jídlo a nádobí hodí do myčky, kterou následně zapnou. Už je plná nádobí od rodičů, kteří ráno nasadili roušky na ústa, neboť "tvoje rouška chrání mě, moje rouška chrání tebe" a šli do práce, buď pešky nebo autem. MHD nikdo nejezdí kvůli strachu z něčeho nebezpečného. Studenti se zvednou od snídani a jdou si vyčistit zuby s myšlenkou, že by si šli zaběhat. Proto se převléknou, pustí televizi a běží na běžícím pásu. Ven nemůžou. Po chvíli unavení se půjdou osprchovat pod horkou vodu a poté se vydají učit věci, které mají brát ve škole. Podívají se na mobil a jdou si udělat oběd. Mezitím sledují z okna procházející lidi, jak jejich ústa zakrývá rouška, protože ve vzduchu je nebezpečná nákaza. Do toho studenti poslouchají zprávy. Ty nemluví o ničem jiném než o nemoci, jež za dnešní dopoledne zabila dalších padesát lidí. Studenti televizi vypnou, protože už nechtějí slyšet další špatné zprávy a jdou se vystresovaní ze situace zpátky učit. Okolo čtvrté hodiny odpoledne to nevydrží a se zakrytými ústy vyjdou z domu ven, aby se mohli alespoň na dvacet minut projít a cítit tak přes látku roušky čerstvý vzduch. Na nic nesahají a schytávají jenom pohledy dalších, kteří mají pusy zakrytou také. Ozve se kašel a člověk se pro jistotu vrátí. Nikdo se nechce nakazit. Venku se mezitím stmívá a rodiče se vrací domů. Ekonomika jde dolů a podnik rodičů ztrácí peníze. Pečlivě si umyjí všichni ruce antibakteriálním mýdlem a poté se nají, pro jistotu až doma. Restaurace jsou zavřené. Nikdo přes den nemůže jít nakupovat nic kromě potravin a ulice jsou skoro prázdné. Nikdo nechce vycházet ven.

Myslím, že někdo se inspiroval nějakým dílem Black Mirror, protože je to reálné. Tohle se vážně děje. Ze začátku jsme se tomu všichni smáli. A teď? Teď někteří z nás panikaří a vykupují obchody. Spíš, než ta nemoc sama, nás pomalu zabíjí hromadná panika, kterou nikdo nechce, avšak když čtu nějaké články, mám pocit, že ji chtějí naschvál vyvolat. A občas si po přečtení říkám, jestli jsou ti lidé normální. Nechci vyznít jako věčný optimista, ale všichni k tomu mají negativní postoj. Pojďme se

na chvíli zamyslet. Při mém rozhovoru zazněla věta: „Ale já si myslím, že je správné to, co se děje.“ Musíme zpomalit a uvědomit si některé věci, jaké si můžeme a nemůžeme dovolit. Podívejte se, které státy to zasáhlo. Čínu, největší výroba všeho, uhlíková stopa, radši nepočítat. Evropu, nejvyšší státy, uhlíková stopa, radši nepočítat. Ameriku, konzum sám o sobě, uhlíková stopa, radši nepočítat. Možná teď vypadáme jako ekomaniači, chápou a respektují, jen tomu dejte šanci a taky nad tím chvíli přemýšlejte. Koho to postihuje? Ty, kteří nechtějí nic dělat pro budoucnost, protože ta se jich netýká. Omyl vážení, jsou tu další generace, co s tím budou muset žít. Jsme už tak moc bezohlední oproti ostatním, že jsme tak nezodpovědní a prostě si tu roušku neprořídíme a budeme riskovat. Chci vám říct vtip, na němž se myšlenka Báry stavěla. Kdyby nám stromy dávaly wifi, tak je sázíme všude. To je škoda, že dávají jenom kyslík, bez něhož nemůžeme žít. Takže je pořád corona tak špatná, když si tohle uvědomíme? Ano, omezuje nás na hodně věcech, bez pochyby. Jen mě napadlo, zdali si za to nemůžeme alespoň trochu my. Ale tohle nikdo nebude chtít slyšet. To je ten problém. Lidi chtějí slyšet dobré zprávy a to je to, jak svět funguje. Máme tendenci odkládat špatné věci, takže teorie, s kterou Bára přišla, vlastně nikoho zajímat nebude, protože neznačí nic dobrého. Možná to neznačí nejlepší věci, co nás mohly potkat. Na druhou stranu je v tom vlastně vážně něco dobrého. Jen to chce přemýšlet a začít se zajímat. Být zodpovědný vůči ostatním a hlavně zbytečně nepanikařit. K ničemu to vlastně není a pokud si udržíme zdravý rozum, někteří z nás to přežijí v klidu doma u Netflixu. A co si z toho nakonec vzít? Coronavirus nás vlastně má zachránit.

-Adeleta- ve spolupráci se studentkou pražského gymnázia Barborou Nagyovou



VÝZVA č. 1

Redaktoři, vyfoťte se s rouškou!

-kaiča-



HonzaŠ: Já a kamarádka.



Podle roušek patříme k sobě.



Došlo i na zajíčka...



-Eliša-



Touto skvělou rouškou mě zachránila paní Šabatová.



Mě zase zachránila moje milovaná Eliška.



My s bráškou také výletíme v plné parádě.



Vráně: Zároveň se nikdo nemusí dívat na můj obličej.



Venku nic nevidím, brýle se mlží a vlasy tomu moc nepomáhají.



Ťapka: Já vyrazila na nákup mámě, protože se mi moc nechce jí pouštět ven, když je v rizikové skupině. Řeknu vám, že zombie apokalypsa by mi byla milejší, než tohle ticho před bouří, které je venku.



Musela jsem vyrazit do zverimexu,
nebylo zbylí.



Trochu takový vrahoun.



Šmudla: Taky jsem dneska šila roušky.
Bohužel nemám šicí stroj,
tak to jde pomalu.

VÝZVA Č. 2

Postav sněhuláka a pošli nám fotku!

-Kajča-



POLYGRAFKA COVIDU NAVZDORY



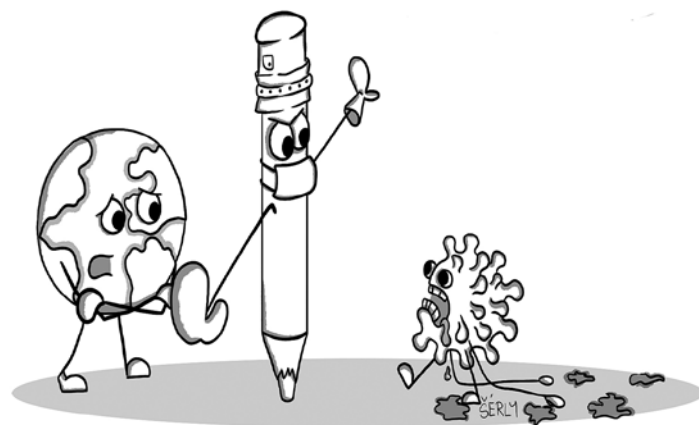
Kajča: Já dneska načerpala trochu energie z přírody. Musíme toho využít, dokud nám i ten pobyt v přírodě nezakážou! Také jsem zhltna Malého prince jedním dechem a teď zas sedím nad učením.



Corona prázdniny trávím především s mým psem (N. Günterová).



P. Bílá, 1.S



K. Mériová, 2.S

DOBA KORONAVIROVÁ



Ťapka: Já naštěstí úkoly nemám, ale trávím pracovní dobu takhle. A co vy, jak se perete s nastalou situací?



YumeOokami (maturant 2013): Mám za tři dny přes 100 roušek.

Trucker: Já si včera koupil své auto, tudíž jsem mohl z hlavy vypustit další starost a teď už ležím v maturitních otázkách. Je to opravdu nádherný pocit, po čtyřech měsících „ležení“ v inzerátech a hledání ideálního miláčka, což se konečně povedlo. Jen mě trošičku štví ten zákaz vycházení, protože se mohu svést jen do obchodu a můj miláček tím nesmírně trpí.

ŠA: Jen pěkně pomáhej s nákupy. Auto je dost prostorná nákupní taška. Vejde se Ti tam hodně mouky! :-)



ŽIVOT BEZ ŠKOLY

Zdeněk Šelmek

Rozhodl jsem se, že napíšu slohovku. Snad to slohovka bude, když tak tomu budeme říkat (ne)slohovka. Snad se vám bude líbit. První tři týdny karantény jsem dost trpěl a to jsem si myslel, že veškeré dny budu trávit hraním her a sezením u počítače. Po týdnu mě to přestalo bavit a musel jsem něco dělat. Střídal jsem koničky jak blázen a učil se nové věci. Třeba vyšívání, už umím nějaké malé vzory a umím s jehlou víc věcí, než kdy jindy. Naučil jsem pana Můru nosit klíče, když chce jít ven na zahradu. Umím trošku anglicky, díky hudbě, kterou si sám vždycky přeložím, abych pochopil pár vět. Píšu knihu, nad kterou už trápím svůj mozek pár měsíců, ale nevzdávám to. Často jsem zkoušel na počítači přes Blender vytvořit svůj pokoj, jenže sotva jsem zvládl udělat stůl. Když jsem tu aplikaci poprvé zkoušel, ovládání bylo dost matoucí. Ale snažím se na tom trávit co nejvíce času, abych si na to zvykl. Učím se programovací jazyk C++, který doteď nechápu, tak zkusím druhý, a to je Jawa. Občas, když jsem sám a nudím se, přemýšlím o své budoucnosti, co vůbec chci dělat. Mám takový menší sen být v herní společnosti a pracovat pro nějakou herní firmu. Chtěl bych být herní programátor a nebo tester, ale víc toužím být tím programátorem. Už teď se sna-

žím pomaličku učit programovací jazyk a na počítači zkusit udělat vlastní hru. Jenže se musím naučit ty aplikace, abych je pochopil, dost mi v tom pomáhá YouTube a Google. Dost se chci věnovat i učení, abych vůbec zvládl třeták, a pak ještě si udělat maturitu. Taky už tenhle měsíc chodím ven s kamarádkou a kamarádem a užíváme si venku každý den.

Díky karanténě se snažím nějak zapracovat na té své slabosti, snažím se nějak víc komunikovat s cizími lidmi, abych rozvinul svoji komunikaci. Také jsem se trošku změnil a to ohledně barvy vlasů, místo té své jsem si nechal udělat fialové vlasy. I když teď ve městě každý na mě divně kouká, nijak mi to nevadí. Myslím si, že díky tomu se cítím i líp, když jsem teď trošku jiný než ostatní. Snad s tím budu i pokračovat.

Uvědomil jsem si, že je něco na této době pozitivního. Ano, není to asi moc hezké, když to tak říkám, ale díky karanténě jsem udělal mnoho věcí, které mi snad pomůžou naplnit to, co chci dělat. Zdá se, že už je teď všechno v pořádku, všechno se začíná vracet pomaličku k normálu.

Kdyby se takového nic nestalo, byl bych pořád stejný, ale díky tomuto období jsem mohl intenzivněji přemýšlet, co budu dělat po škole, až si najdu práci, a o dalších věcech do budoucna. Myslím si, že jsem i připravivší, jen to chce něco pro to udělat!

ŽIVOT BEZ ŠKOLY

Petr Steško

Co jsem vůbec dělal celou tu dobu bez školy? Zpočátku jsem chodil ven s kamarády. Šli jsme si vždy někam sednout. Později přišel nouzový stav, první týden jsem nechodil ven, jenom jsem seděl doma, díval se na filmy a dělal úkoly. Později už mě to přestalo bavit, tak jsem začal chodit trénovat na hřiště kousek od domu. Postupem času jsem si našel brigádu u známých, a tak už jsem neměl moc času na trénink. Když skončil nouzový stav, otevřela se nám sportovní hala. Začal jsem zase trénovat.

Na závěr bych chtěl říct pár slov k této pandemii. Myslím si, že corona je něco jako dar od Boha. Naše planeta se může znovu na-dechnout. Důležité je vidět na všem aspoň něco pozitivního.





Krásný večer všem, před rokem jsem se strachovala udělat krok a začít podnikat. Věděla jsem, jaká úskalí to má. Ale pořád mě to lákalo, a protože to byla má vysněná práce grafika, šla jsem do toho.

O rok později jsem v karanténě, zatím práce je, tak se nehroučím, ale jestli nebude, tak to teprve na mě dopadne strach a beznaděj. Zatím se snažím myslet pozitivně. Děcka, apeluji na vás, šetřete si nějaké korunky přesně na tyhle případy.

Kdyby tohle přišlo před dvěma lety, jsem docela nahraná! Úplně mi z toho běhá mráz po zádech! Ale jak říkám, tyhle myšlenky zahazují daleko. Užívám si doma, to já umím! Spinkám do deseti, pak trochu pracuji, ale ne moc, ať se nepředřu, že ano, a pak šiju roušky. Docela mě to uklidňuje a ten pocit, že dělám něco dobrého pro někoho, je super. Už „dealuju“ i do zahraničí! Podle mě je to kampaň, aby se lidé doma nezbláznili, tak se šije! Kočky se rozhodly, že je čas shodit srst, obávám se že se tu brzo budeme brodit! V plánu je malá rekonstrukce koupelny. Vůbec si nepřipouštím, že by někdo z mých blízkých onemocněl, takže vím, že to zvlád-

neme! Držte se a hlavně pozitivně! Venku už začíná být krásně.

Posílám ilustrační foto kočky na bonsajích.

-YumeOokami-

Ťapka:

Já mám zaměstnání, které rozhodně bude potřeba během epidemie a o to více po ní, ale taky si šetřím, co kdybych náhodou onemocněla nebo tak něco. Úplně se mi svírá žaludek, když čtu, jak musí živnostníci končit, a hrozně jim všem moc držím palce, aby to celé dobře dopadlo a nebylo to pro ně likvidační.

PS: Mám doma ten samý domeček z Ikey, mám v něm kaktusy a kočku na něm taky.



Mladá ruka drží starou. V nouzi nejsme sobci. Kdokoliv dobrovolně pomáhá seniorům a podává jim pomocnou ruku. Avšak šedé trojúhelníky vyznačují střepy. Že se v období pandemie rozbíjejí vztahy a celkově se lidé mohou odcizit, protože nejsou už zvyklí žít spolu, jsou v karanténě 24 hodin každý den.

-Verča-

CORONAVIRUS

RATATATA IKORONAVAJRSI

Situace je sice vážná, ale my vám ukážeme, že i když je tma, stále můžete zapnout světlo. **VÝHODY**

1. Dámy, určitě trávíte ráno před zrcadlem spoustu svého času. Teď se ale můžete malovat jen napůl! (pokud ovšem nosíte roušku). Vaši spodní část obličeje totiž není vidět, tak proč plynat make-upem!
2. Nezadaní kočičáci a kočičandy, můžete jít na lov. Novodobé balící hlášky zní například takto: „Překypuji doma těstovinami, nedáme si těstovinový salát?“ A máte sbaleno!
3. Můžete si svá mobilní data šetřit na horší časy, protože máte být hlavně doma! (Aktuálně má O2 a T-mobile neomezená data zdarma). A kredit si také šetřete, na hygienickou stanici se nedovoláte.
4. Můžete volný čas využít pro seberozvoj, pro seberozbor klidně taky, meditujte, protože my tuto činnost samozřejmě také provozujeme, až z toho létáme po pokoji, nebo máme bludy. Kreslete, zahradničte, vymalujte pokoj, uklízejte.

Rada od nás: udělejte si TO DO LIST, respektive seznam toho, co chcete udělat a normálně na to nemáte tolik času jako teď. Neexistuje výmluva, že nemáte čas. Prostě ho máte.

5. SPĚTE!!!



Poetické okénko

Korona, korona,
to je ale potvora!
Netahejte inhalátor (OMRON C28P
Inhalátor kompresorový pístový),
vezměte si radši respirátor.
(Adeleto, opravdu je v tom rozdíl!)
Postačt klidně i rouška!
Je to pro nás všechny taková zkouška.
Zasedneme ke stroji a šijeme.
Situace je zlá, ale společně ji zvládneme.
Buďme silní a vydržme.
Jde nám o životy, snažme se.
Dodržujte poctivě pravidla.
Ale hlavně ne jako Křemílek
a Vochomůrka, když vařili povidla.
Ty chráníš mě, já chráním tebe.
Pojd' to přežít, nechť ti je*e.

* = písmeno Bě

-ELIŠA- A -MARŤAS-

K. Tafí, 2.S



Fotoreportáž z praktických závěrečných zkoušek oboru REPRODUKČNÍ GRAFIK

... a zvládli jsme i maturity ...



RYCHLOSVAČKA

Lívanečky do kapsy

Dnes tu pro vás máme další recept na rychlosvačinku. Jsou to rychlé a snadné lívanečky, nejlepší recept, když vstáváme do školy a nechce se nám brzy vstávat.

Budeme potřebovat:

- 2 hrnky hladké mouky
- 1 balíček prášku do pečiva
- 4 lžice cukru, 2 vejce
- 1 hrnek mléka, 2 lžice oleje
- olej na smažení



Připravíme si všechny sypké ingredience a pečlivě je zamícháme, aby se řádně propojily. Následně přidáme tekuté ingredience, které vmícháme do sypkých. Musíme dávat pozor, abychom to nevysypali. Maminka by určitě nebyla nadšená (vlastní zkušenost). Vytvořené těsto naléváme sběračkou do lívanečnicku nebo na pánev a smažíme. Těsto ztrácí lepivost a my můžeme obracet. Podle nahnědlých částí poznáme, že je lívanec hotový. U každého lívanečku bude čas rozdílný, protože záleží na množství nalitého těsta.



Až budeme mít lívance hotové, můžeme je potřít marmeládou a servírujeme. Zbylé nezapomeňte uklidit do lednice. Pokud je necháte přes noc na lince, ráno už tam nebudou (díky jejich neodolatelné vůni)! S těstem se sice pracuje hůře, ale výsledek stojí za to!



-Verča- a -HonzaŠ-



VZTAH V KARANTÉNĚ

Již jsou to tři týdny, co jsme v karanténě. Jak se cítíme a jaké jsou naše každodenní aktivity? Poprosili jsme o pomoc moji sestru Aničku. Ta vymyslela otázky, kterými se přes chat pomocí malého interview

ptala. Ani jeden nevíme, jak ten druhý odpovídal, tudíž se vše dozvíme, až noviny vyjdou. Tak schválně, kdo z nás je línější.

1. Kolik času věnuješ učení (denně)?
2. Jsi rád/a doma nebo bys byl/a raději ve škole?
3. Učíš se každý den nebo jen občas?
4. Nudíš se?
5. Jak dlouho myslíš že „volno“ potrvá?

VERČA:

1. Každý den máme doma učící dopoledne. Kolem deváté hodiny zasednu ke stolu a snažím se intenzivně pracovat. Přibližně každý den strávím u učení okolo pěti hodin. Jsou dny, kdy se mi opravdu nechce, a to se nutím alespoň ke dvěma hodinám. Jindy jsem do toho tak zapálená, že jich je sedm. 2. Obojí má svá pozitiva a negativa. Když jsem doma, tak nemůžu vidět Honzu. Také nám nemůžou učitelé vysvětlit danou látku. Celkově mi i chybí taková školní rutina. Na druhou stranu mi toto volno přišlo vhod, protože jsem nic nestihala. A alespoň nemusím vstávat v pět hodin ráno.

3. Tak já se ještě neučím. Jsou lidi, kteří se už učí například otázky z technologie, ale myslím si, že je to brzy. Zvlášť pokud se nám maturity trochu posunou. Avšak učíme se, i když si pročítám otázky, vysvětluji si termíny a cizí slova.

4. Moc ne. Mám každý den podobný rozvrh, který se snažím dodržovat. Dopoledne učení, odpoledne práce na zahradě a večer cvičení. Také sedám k věcem, na které jsem neměla dlouho čas a náladu.

5. Doufám, že už to dlouho trvat nebude. Chybí mi škola, ač jsem si nikdy nemyslela, že to řeknu.

HONZA:

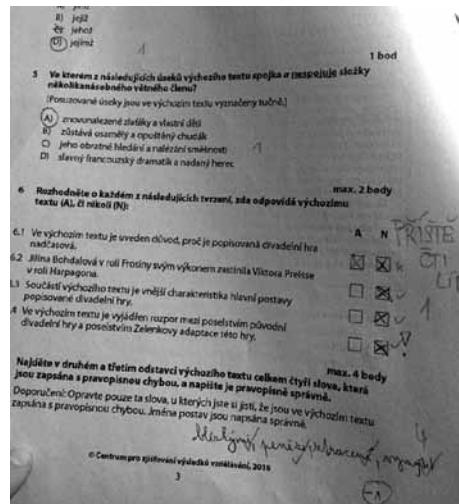
1. Učení ani moc ne, spíš dělám maturitní četbu.
2. Docela jo, protože doma je nuda.
3. Jak jsem již psal, dělám spíše maturitní knihy, než učení.
4. Ano, celý den doma je vážně nuda.
5. Myslím si, že hodně dlouho, protože každý den přibývají nové a nové případy nakažení.



Tipy ve vztahu v době nouzového stavu
Knížky povinné četby jsem Honzovi nestihla doručit osobně, jelikož padlo usnesení o karanténě. Tak jsem to vyřešila jednoduše. Fotím mobilem stránku po stránce a přes email odešílám jednotlivé knihy. Možná zdlouhavě, ale efektivně. Ještě by to chtělo kameru, jestli opravdu čte, nebo je to zbytečné.



Jelikož se nemůžeme vidět, voláme si přes Messenger. Sice to fyzický kontakt nenahradí, ale alespoň nějak se pobavíme. Je to zábavné. Obzvlášť, když nás při hovoru ruší rodiče či sourozenci.



Samotné úkoly probíhají tak, že si voláme a já Honzovi opravuji chyby. On zase vylepšuje moji angličtinu. Stále si mě dobírá, že si nepamatuji co je to viskozita. (Fotka č. 3) Nejdůležitější je nepropadat panice. Každý den spolu vtipkujeme a posíláme si vtipy. Díváme se společně na filmy, videa a reklamy. Poté vše zkritizujeme a nebo se tomu smějeme ještě týden. Je důležité, abychom zůstali optimističtí. Pokud vám bude někdy smutno a nemůžete vidět svoji polovičku, vyzkoušejte tyto tipy. Jsou extra účinné a budou se vám kdykoliv hodit.

-Verča- a -HonzaŠ-

✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ

#martyisdead



Rozhodla jsem se vám představit nový seriál, který tak trochu souvisí s mými PSYCHO SLOUPKY. Doufám, že vás zaujme tak, jako mě. Je to dost známý seriál loňského roku, který si právem zasloužil hlavní cenu na mezinárodním festivalu Serial Killer.

Po zveřejnění již 1. dílu vypukl na internetu skutečný poprask a diváci si tento seriál okamžitě oblíbili (ostatně jako já).

Díky tomu můžete najít na každé sociální síti příspěvky spojené se seriálem, pokud zadáte #martyisdead. Pro MALL.TV jej natočila společnost Bionaut, seriál vznikl ve spolupráci se sdružením CZ.NIC. Před-

stavitelem hlavní postavy (Marty) není nikdo jiný než Jakub Němčok. Seiál nenajdete nikde jinde než právě na zmíněné stránce MALL.TV. Má osm dílů. Každý jednotlivý díl trvá něco mezi 10-17 minutami. Seriál se zaměřuje na kyberšikanu mezi teenagery. Dokonale vystihuje, jak moc může být nebezpečné, když si začnete psát s někým, koho absolutně neznáte, nebo s někým, kdo se vám zalíbí podle fotek na profilu. A taky kam to až může vést.

Martin Biederman (hlavní postava) byl zcela normální teenager. Měl rád počítačové hry, Marvel, Hvězdné války, rád poslouchal hudbu a trávil čas se svým kamarádem Kryštofem a přítelkyní Kristýnou. Jenže to ještě netušil, co mu jeho ego a povrchnost způsobí za nepřijemnosti. Jednou mu přišla na Facebook žádost o přátelství od jisté slečny Elišky. Ve chvíli, kdy Martin žádost přijme a s Eliškou si začne psát, se to začne obracet špatným směrem. Eliška po Martinovi bude chtít intimní fotografie, s čímž Martin nebude mít problém, protože Eliška je krásná a atraktivní. Po fotografiích po něm Eliška bude chtít i video. A to přesně bude bod zlomu. Martin to samozřejmě udělá. Pak se dozví, že ta, se kterou si píše, není ani v nejmenším ta, za kterou

se vydává. Když dá Martin znát, že ví o podvodu, začne to být zlé. Eliška začne Martinovi dávat hrozné a nelidské úkoly s výhružkou, že když odmítne a úkoly nesplní, zveřejní video, které jí Martin poslal. První úkol bude opravdu zlý, půjde o vraždu. Ke všemu Martin bude každý úkol muset potvrdit videem. Vždy, když Martina napadlo,



Představuji vám hru SUPERHOT (a ano ten Caps Lock je i v menu této hry). Když poprvé spustíte hru, nevypadá příliš zajímavě, pokud ovšem nepočítám časově a pohybově založenou mechaniku, do které je v celku jednoduché se dostat. Váš hlavní a jediný úkol je porážet vlny červených nepřátel, kterých vám může začít být i líto. Ale pozor, pokud se nehýbete, čas okolo vás se zpomalí téměř k nehybnosti. V průběhu se pravděpodobně trochu zpyšníte vzhledem k jednoduchosti prvních levelů, což vás nepřejde, dokud se nezačne dít hlavní a zajímavější část, ve které budete pravděpodobně mít pocit, že vás někdo nebo něco sleduje, což mi připadá, jako zajímavý doplněk ve

hře, která nemá vzbuzovat špatný pocit. Atmosféra byla v celku jednoznačná a většina času konstantní, což mi připadalo zajímavé v porovnání s hrami, které se mi dostaly do rukou, což beru jako příjemnou změnu. Bohužel se i v některých částech dalo až moc jednoduše předpovídat, odkud vlastně nebezpečí přijde, takže bylo až moc jednoduché dané levely dokončit. Konec hry přišel již po šesti hodinách záživného hraní s nečekaným koncem.

Systémové požadavky:

1. Procesor Intel Core2Quad Q6600 2,4 GHz
2. Paměť 4 GB RAM
3. Grafika GeForce GTX 650 (1 GB)
4. Místo na HDD 4 GB

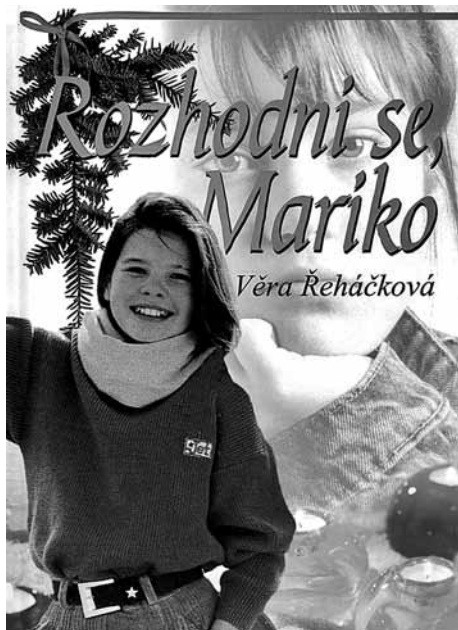
-PG-

že by o svém problému řekl rodičům, hlavou se mu honilo, co by si o něm pomysleli, kdyby se o tom videu dozvěděli. Jenže vše vyústí v to, že Martin zemře. Po jeho smrti v jeho notebooku otec objeví mrazivá videa a bude hledat příčinu Martinovy smrti. Z toho, co se dozví, do sebe všechny střípky zapadnou a skládanka bude celá, rodiče nakonec pochopí příčinu Martinova chování ve dnech před jeho smrtí. Pokud vás zajímají další informace, navštivte stránku www.mall.tv.

Kyberšikanu je takový řekněme velmi negativní trend dnešní doby.

Spousta teenagerů to vnímá jako druh zábavy proti citlivějším povahám. Nikdy nemůžete vědět, kdy se někdo z vás může dostat do pastí virtuálního predátora. Třeba jen budete chtít napsat kámošovi na Facebook a později zjistíte, že to není on. Nebo to nepoznáte, protože predátor bude napodobovat způsob konverzace, odkouká nejčastěji používaná slova a vy nepoznáte nic a pak už bude pozdě. Nemusí se však jednat jen o Facebook, ale o jakoukoli sociální síť. A všichni dobře vědí, že násilníků, pedofilů a hlupáků (co si myslí, že ubližovat druhým je sranda) stále přibývá. Proto pokud o někom víte, kdo je šikanován, nebo šikanuje, tak prosím pomozte a nenechte si to pro sebe. -Wolfie-

✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ



Rozhodni se, Mariko

Věra Řeháčková

Kniha mě přivedla na jiné myšlenky, protože teď vidím i jiný pohled na dětský domov. Ke knize jsem se dostala tak, že se mi líbil název.

Kniha vypravuje šokující příběh o mladé dívce (13,5 roku), které umřela babička. Zjistila, že má matku a otce. Marika se před Štědrým dnem, kdy byla v diagnostickém ústavu, dozvěděla, že není jediný dědic babiččina majetku, protože má matku, o které nevěděla. Babička jí říkala, že odjela, neví, kde je, možná, že je mrtvá. Když ji s její nejlepší kamarádkou odvezli do dětského domova, zvykly si na kolektiv a na kuchyňku. Když vařila s o rok starší kamarádkou Michaelou, objevili se ve dveřích kluci Silvio s Adamem. Poté, co si užili krásné dopoledne i odpoledne, šla Marika na hřbitov a povídala si u hrobu svých prarodičů. Poté za ní přišel Adam, celou cestou na tramvaj házeli po sobě sněhovými koulemi. Když šli ulicí, kde bydlela Marika, chytila Adama za ruku, vyprávěla různé historky a honili se po chodníku. Její mladší sestra Magda na ně koukala přes plot. Když vytáhla telefon a zavolala své tetě Hedě. Čeká, čeká, kdy ji pozve na slíbený oběd. Poté jezdila každý víkend domů a byla se svojí sestrou. Když zjistila, jak se jmenuje její pravý otec, zavolala mu a o víkendu k němu jela domů. Moc se jí tam nelíbilo, bylo to moc přepychové. Chtěla být u mámy i kvůli Adamovi, protože to byl člověk, co ji opravdu miloval a ona jeho také. Nakonec sociální pracovnice a soud rozhodl, že Marika půjde k matce. Každý den se scházela s Adamem pod stromem u hřbitova. Knihu doporučuji spíše těm, které tato tematika zajímá.

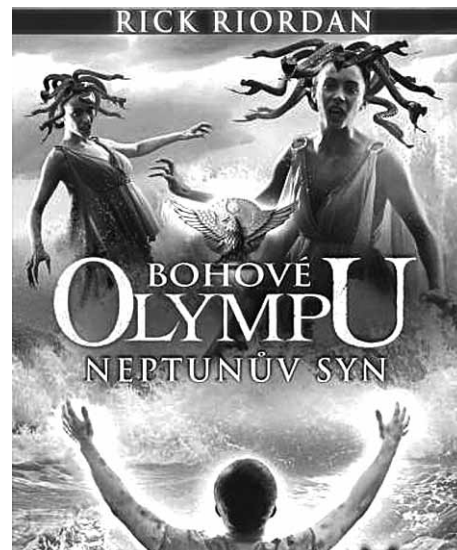
-Donny-

BOHOVÉ OLYMPU

Neptonův syn

Ke knize jsem se dostala tak, že jsem chtěla znát pokračování předešlého dílu (Bohové Olympu – Proroctví). Je to napínavé dobrodružství s mnoha novými postavami.

Ztracený Percy Jackson se vrací zpět. Stejně jako Jason se probudil a nevěděl, kde je a kdo je. Probudil se u vlčice Lupy, která ho poslala do tábora Jupiter, římské obdoby tábora polokrevných. Na cestě je moc nebezpečí, některé vzpomínky se mu vrací. Po cestě ho potkaly Gorgony, kyklopy, Kerberos, Gaia. Dostal se do tábora s pomocí Hanzel a Franka. Všichni v táboře ho považovali za syna Neptuna, římského boha moří. Když zapátrá v paměti, ví, že měl v životě jednu osobu, se kterou trávil mnoho času, a tou je Annabeth. V táboře je jedna žena, která hledá svého přítele, tím je Jason. Společně s dvěma členy tábora je vyslán na Aljašku, aby zachránili boha smrti Thanata, kterého tu uvěznil obří.



Jaké asi budou další díly?

Dozvíte se po velkých prázdninách až v září. Určitě se na pokračování těšíte jako já. Knihu doporučuji hlavně těm, co mají rádi sci-fi, mají bujnou fantazii a zaujal je i díl předešlý.

-Donny-

Zdravím všechny hráče a hráčky. Dnes vám chci napsat o dvou hrách, které jsem měl možnost hrát a chci vám sdělit mé pocity. Jedna vyšla před týdnem a ta druhá je rok stará.



DOOM ETERNAL

Doom se vrátil a je přesně tak brutální a krvavý, jak si ho pamatujeme. Určitě bych vyzdvihl jeho krvelačnost a rychlost. Nezastavíte se.

Za zmínku stojí neskutečně široký arzenál zbraní a taky se zde objevily i nové druhy nepřátel, které ještě více pahnou po vaší krvi, než ty v DOOM 2016. Rozhodně se změnila i doba samotné kampaně, jelikož kampaň v Eternalu sahá až na 20 hodin!

Ale ta nejlepší věc na této hře je samotný soundtrack, který vám krásně sedí do drčení démonů. Tak co, chcete se podívat do pekla?

A Plague Tale: Innocence

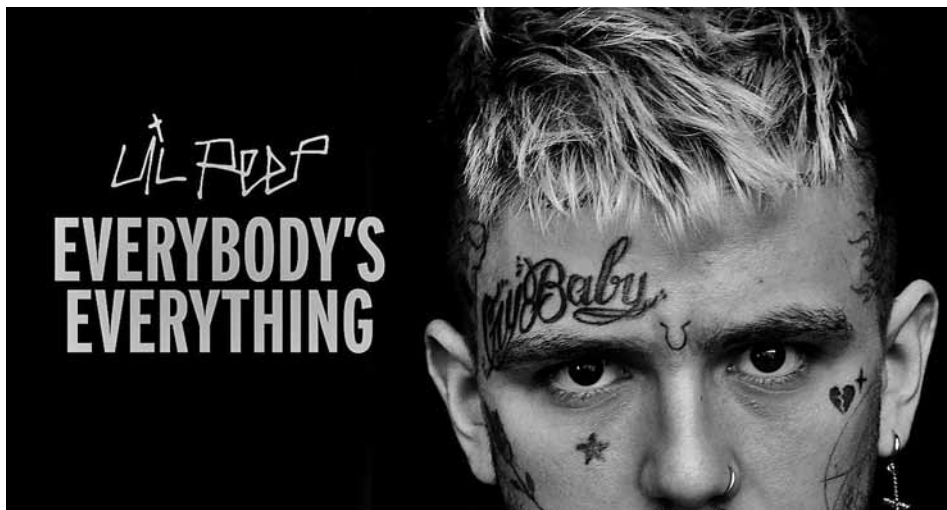
A Plague Tale: Innocence vás nevezme do minulosti jen svým zasazením, ale i svojí přísně koridorovou hratelností. Ale ono to až tolik nevádí, podobné hry jsou totiž dnes vzácností.

Tato hra nabízí fascinující příběh dvou sourozenců, který je plný emocí a zápletek. Můžu zaručit skvělou atmosféru, u které se vážně nudit nebudete. Stejně jako u podobných žánrů, hra nabízí úžasný soundtrack. A jak už samotný název vypovídá, hlavním „záporákem“ zde budou krysy, konkrétně krysy, které přenášejí mor. Pokud nepatříte mezi ty, kteří zvládají angličtinu, nezoufejte, hra má i české titulky.

-HonzaŠ-



☑ RECENZE ☑ DOPORUČENÍ ☑ RECENZE ☑ DOPORUČENÍ ☑ RECENZE ☑ DOPORUČENÍ



LIL PEEP je jedna z osob, kterou si jednou za čas poslechne každý, hlavně tady u nás ve škole. Bohužel, odešel moc brzy, bylo mu pouhých 21 let.

Když vyšel dokument, začaly mi ho doporučovat kamarádky, které tohoto umělce neposlouchají. Jelikož jsem ten tip člověka, který nerad kouká dvě hodiny na nějaký film a radši si pustí seriál, odkládala jsem to. Jednou jsem si našla čas a celý dokument jsem neřekla ani slovo. Musím říct, že je to krásně zpracované, jsou tam jeho

videa ze soukromí, není tam nic cenzurované, poukazuje na to, jak moc úžasný byl člověk, ale zároveň tam ukazují i jeho špatné stránky, jako problémy s drogami, deprese a různé další... Opravdu mě to zasáhlo a konec mě zasáhl ještě víc, zbytečně vyhasl život nadějněho a hlavně mladého umělce. Dále vám nebudu nic prozrazovat, pokud jste GUSE alias LIL PEEPA měli alespoň malinko rádi, doporučuji dokument zhlédnout. Potom si ho zamilujete ještě stokrát více. A třeba se i poučíte...

-KK-

Luděk Stínil/Lásko, kde jsi

Ke knize jsem se dostala čistou náhodou. V knihovně dětského domova. Doporučuju ji hlavně pro romantiky, a pro ty co mají rádi nějaké vzrušení. Kniha je pro ty, kteří si chtějí přečíst příběh z minulosti.

Ničivá vichřice, která zasáhla Česko v lednu 2007, způsobila v naší zemi problémy mnoha lidem, mezi které patří i hlavní hrdinky knížky. Osmnáctiletá Alena jede se svým přítelem Jakubem na chatu, která je v lese. Poslouchají v autě rádio a přišlo na počasí, když vtom to Jakub vypnul, protože to nemá rád. Chvilí spolu mluvili, les kolem nich strašidelně hučel a Alena se chtěla vrátit. Jakub jí ale řekl, že už jsou skoro na místě. Když dojeli na chatu, začali si spolu povídat o své lásce. Poté se šli projít do toho silného větru. Jakuba zasáhla prudce letící větev přímo do hlavy. Když dopadl na zem, Alena k němu padla na kolena a začala brečet a volat na něj. Poté odtáhla Jakuba zpátky do chaty. Vzala z lékárničky všechny potřebné věci a opatrně Jakuba ošetřovala, zasténal a ona aspoň věděla, že žije. Chtěla zavolat sanitku, ale pak ji došlo, že musí mít napilno, tak si řekla že Jakuba si odveze sama. Když jela hrbolatou cestou do města, přes cestu jí přeběhl kůň. Když se vyhnula koni, chtěla jet dál, ale nemohla, byla tak vyděšená, že jí to nešlo. Zavola-

la kamarádovi Jakuba, který byl dobrovolný hasič, ten jí zavolal sanitu, hasiči odvalili strom a sanitka odvezla Jakuba. V nemocnici Alena na Jakuba mluvila, ptala se ho, co je s ním, ale Jakub jí řekl, že ho má nechat být, že mu je zle a že je vše její vina. Poté vyběhla s brekem pryč. V kapse jí zavibroval Jakubův mobil. Vytáhla ho a zjistila, že ji Jakub podvedl s nějakou Lenkou. Následný den se s Jakubem rozešla.

-Donny-



PROČ ČTU KNIHY

Mnoho z vás se určitě diví, proč tolik čtu.

1. Ráda se odreaguji od okolního světa.
2. Ráda se přiučím i některá slova.
3. Miluju příběhy jiných lidí. Hrozně moc mě zajímají.
4. Ráda se ponořím do učení stejně tak, jako do knížek. Takže mám i mnoho encyklopedií a různých naučných knih.
5. Některé knihy jsou inspirací pro kreslení, hudbu, módu a jiné.
6. Můžu se vžít do role někoho úplně cizího, koho neznám, a celou dobu si představovat, jak jsem hlavní nebo nějaká vedlejší postava knihy. Nebo si mohu představit, že jsem pták, který celou dobu sleduje nějaký děj.

Šest důvodů, které asi stačí, abyste také začali číst a měli lepší duši a usměvavé srdce. Stejně jako já.

-Donny-



Recenze na autoškolu

V září jsem začala dělat autoškolu u pana Cibulky z Varnsdorfu. Z benzínky, kde jsem pracovala, jsem ho znala asi rok. Jezdí tam tankovat. Vybrala jsem si ho, protože je trpělivý, dokáže vše dobře vysvětlit. Nekřičí na vás, když uděláte nějakou chybu, a spíš se snaží vše vysvětlit. Na hodinu pro vás přijede až domů. Cena za autoškolu je 9 000 korun. Pana Cibulku mohu jen doporučit.

-Šmudla-

✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ

Christiane Vera Filscherinow MY DĚTI ZE STANICE ZOO

Hlavním tématem knihy jsou drogy a život s nimi. Vypráví o životě Christiane, která knihu sepsala. Popisuje, jak se cítila, když začala droga účinkovat, ale popisovala i absťák, vydělávání si na drogy prostitutací, to, že okrádala svou rodinu, aby mohla fetovat. Prodávali vše, co se dalo vyměnit nebo zpeněžit. Nechala čtenáře doslova se potopit do života drogově závislých.

Mám silný žaludek, ale tohle bylo pro mě opravdu náročné. Nevydržela jsem u knihy sedět déle než třicet minut. Christiane vše popisovala opravdu do detailů. Měla jsem několikrát co dělat, aby se mi neobrátily žaludek naruby. Viděla jsem film dva roky předtím, než jsem se dostala ke knize, a opravdu je kniha stokrát silnější.

Drogy mi nejsou cizí, město, ve kterém bydlím, je jich plné, ale až teď chápu, čím vším si tito lidé procházejí, pokud zajdou moc daleko. Nikdy jsem takové lidi neodsuzovala, protože oni sami se mnohokrát snaží přestat. Je to ale náročné jak na psychiku, tak pro tělo.

Je šílené, kolik lidí, co zkusili nějakou drogu, chodí po naší planetě. Drogová problematika tu je, byla a bude. Vždy se sem nějakým způsobem drogy dostanou. Případá mi, že se v dnešní době o nich sice učíme na školách, ale pokaždé nám jen řeknou, jak je to všechno špatné. Chápu, chtějí nás odradit, ale tahle kniha vám dá víc než dvě hodiny nějaké přednášky. Každý tzv. feťák jen odsuzuje, ale většina z nich ví, že to není dobré, tak proč je odsuzovat ještě víc, když je společnost dávno zavrhlá? Možná by nebylo od věci snažit se je spíše pochopit než je odsoudit.

Díky drogám přijde člověk o rodinu, zdraví, přátele, peníze i o život. Život s nimi může být zpočátku krásný, ale později se budete cítit jako v pasti, z které není úniku.

-Eliša-



Antoine Marie Roger de Saint-Exupéry

MALÝ PRINC

Upřímně řečeno, kdokoli se z mého okolí zmínil o této knize, pokaždé zazněl negativní názor a já nechápala proč, když jsem jako malá sledovala kreslený seriál, kde byl právě hlavní hrdinou malý princ. Jakmile se na televizní obrazovce rozezněla melodie oznamující začátek dalšího dobrodružství, radostí mi srdce poskočilo. Proto mě zaskočil fakt, že kniha je špatná, nesrozumitelná a bez nějakého smyslu. Jedinou osobou, které se kniha líbila, byla má bývalá učitelka češtiny, s níž jsme měli na konci deváté třídy jednu kapitolu přečíst a rozebrat si ji, ovšem nezbyl nám na to čas. Až na začátku nového školního roku na střední jsem si knihu vypůjčila od kamaráda s tím záměrem, konečně si ji v klidu přečíst a zopakovat si některé příběhy, jež jsem

viděla na jednom z televizních programů. S chutí jsem knihu otevřela a naplno se ponořila do myšlenek a slov francouzského spisovatele. Tehdy, když jsem ji četla, jsem měla před sebou tříhodinovou cestu z internátu zpět domů a musím se přiznat, že Malý princ mi ji vážně zkrátil a já měla pocit, jak rychle cesta utekla. Člověk se musí při čtení příběhu několikrát pozastavit a zamyslet, co chtěl spisovatel vyjádřit, protože do na první pohled jednoduché knížky vložil mnoho myšlenek, které se musí složitě zpracovat. Je dobré si příběh představit a též zavzpomínat na období, kdy jste byli malí a vše vnímali jinak, měli tu dětskou představivost a tak nějak bylo pro vás vše nové a světem nezkažené, což se dokonale odráží v knize. Troufnu si říct, že právě texty v ní umí otevřít oči a zamyslet se nad významem některých postav, které zobrazují lidské povahy. Dobře, kniha rozhodně není nejlehčí na čtení a než si člověk přivykne na styl autora, chvíli to trvá, a přiznávám, že jsem v ní i chvíli tápala, než jsem se našla, avšak když se čte pomalu a přemýšlí se u toho, není zase tak těžké se v ní vyznat. A mě jako čtenáře překvapilo a nadchlo, jak nám autor příběh odvyprávěl a napsal poměrně zvláštním stylem, který se rozhodně jen tak nevidí, a to je na tom pěkné, neokoukané. Při čtení jsem si pokládala otázku: Jak tohle může někoho napadnout? A pak jsem si vlastně uvědomila, že jsem jako dítě dělala podobné věci a viděla v nich něco, co nikdo jiný. Od dětského seriálu se kniha poměrně dost lišila, ale když to mělo být pro děti, proč ne. Na mě Malý princ působil jako takové příjemné odreagování na dlouhou cestu a už chápu, proč si lidé stěžovali. Stačí jim ale poradit, ať se zastaví, uvolní se, popřemýšlí a zkusí to znovu, jen s otevřenou myslí a v klidu. Pak objeví hlubší smysl.

-Adeleta-

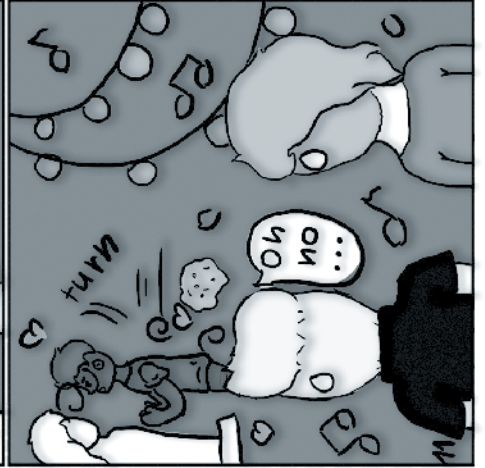
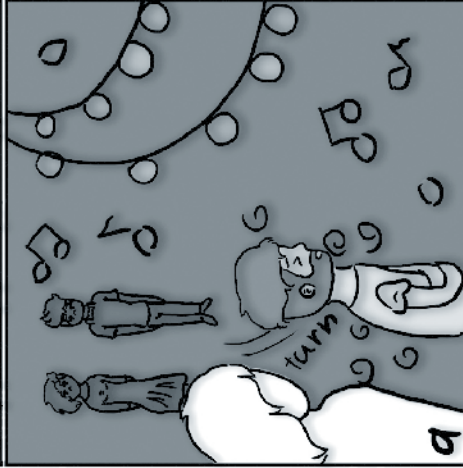
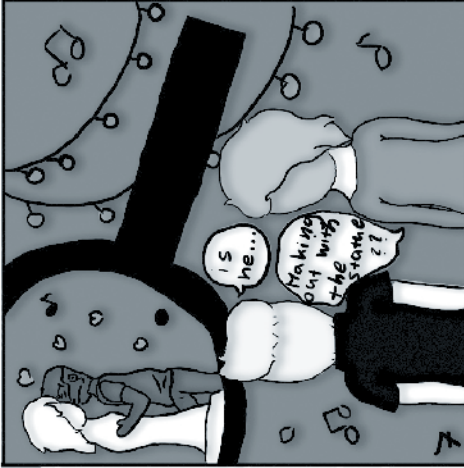
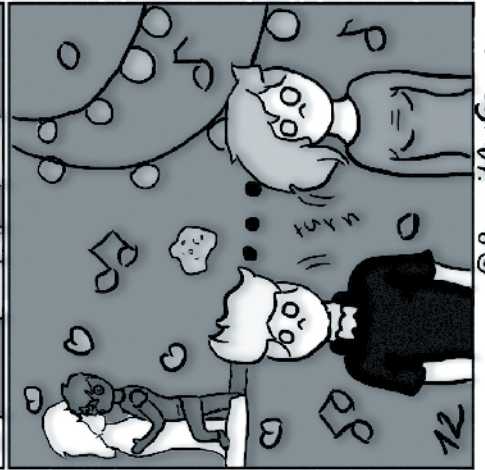
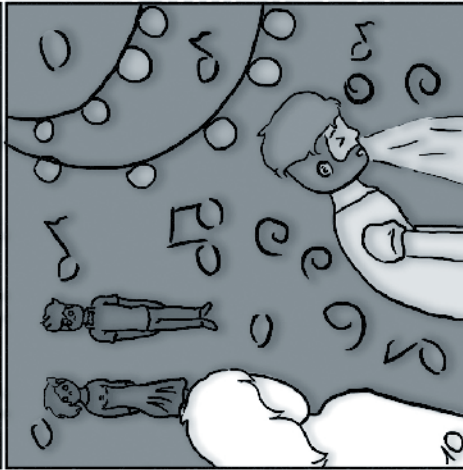
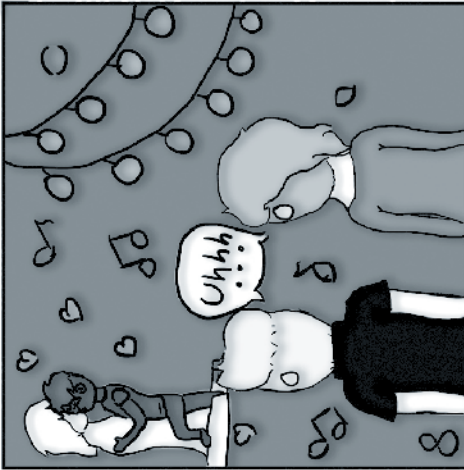
George Orwell / 1984

Ze všech knih mne nejvíce ovlivnilo Orwellovo 1984. Po jeho přečtení jsem se stal hodně skeptickým vůči autoritě, která sama sebe prohlásí za vševědoucí a absolutní, jako to dělá v naší společnosti spousta právnických i fyzických osob. O to více si cením milosti a rozumnosti většiny kantorů na naší škole, kteří se zdaleka nechovali jako tyranové v kontrastu s tím, jak tyranicky se chovalo mnoho kantorů na gymnáziu v Děčíně. Kniha stejně tak ovlivnila moje politické názory na autoritářské režimy, které jsou v naprosté většině případů prolezké korupcí a zneužívají své občany. Knihu by si měl podle mého názoru přečíst každý, kdo chce zodpovědně jednat v lidské společnosti, ve které žijeme.

-František-



8



@PencilArtGamer

4 Prom 11

